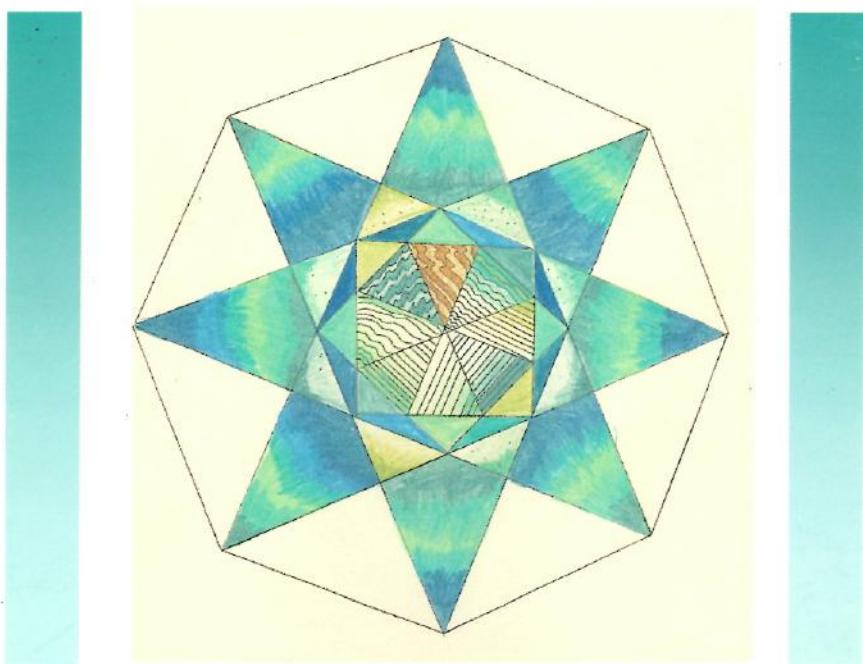
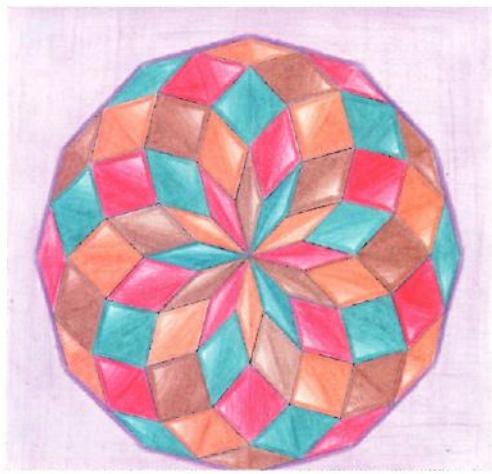
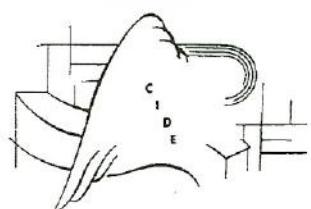

REVISTA CIDE

Número 20

Col·labora:

Maig 2004

Index

Consells mèdics

Com dormir millor..... 2

Educació infantil

Excursió a Natura Park..... 3-5

Educació primària

Frases fetes..... 6-7

El poble de la balena..... 8-9

Poesia a primària..... 10

ESO

Redaccions i poesies de castellà..... 11-19

11 M / Billete sin retorno..... 20-21

Premis de literatura jove 2004..... 22-32

Aprendem dibuixant..... 33-43

Setmana Cultural i Festa de Primavera

Setmana cultural a Educació Infantil..... 44-54

Setmana cultural a Educació Primària..... 55

Guanyadors del concurs de dibuix de la Festa de Primavera..... 56-60

Guanyadors dels premis literaris de català..... 61-65

Guanyadors dels premis literaris de Francès..... 66-69

Guanyadors dels premis literaris d'Anglès..... 70-73

Guanyadors dels premis literaris de castellà..... 74-78

Setmana cultural de batxillerat..... 83-84

Festa de primavera..... 83-88

Batxillerat i Cicles Formatius

Sant Antoni 2004..... 90-91

El problema del mes..... 92-93

Recital poético..... 94-98

Viatge d'estudis a Londres..... 99-101

Escrits..... 102-105

Cadet femení, Ja som Campions!..... 106

Los mejores momentos de shakespeare..... 107

Educació Sanitària
Dra. Lourdes Julbe
COM DORMIR MILLOR

Revista CIDE nº 20

La higiene del son permet un bon descans

La quantitat i la qualitat del son influeixen en la nostra salut.

Hi ha persones que necessiten dormir de 7 a 8 hores per estar ben descansades i tenir un bon rendiment. Altres amb 4 o 5 hores en tenen prou. S'han fet molts estudis científics, però no s'arriba a una conclusió determinada. El que és important és respectar el ritme propi de cadascú i sentir-se amb energia després del descans.

Segons la natura els cicles de llum-foscor ens marquen les pautes del nostre ritme circadià. Si observem molts animals i també alguns pobles primitius, els seus costums reflecteixen l'intima relació que hi ha amb la natura, és a dir, es desperten amb els primers rafos de sol, i en fer-se oscuro van a descansar.

Amb els avenços tecnològics, primer amb les espelmes, després les llàmpares de petroli i gas i finalment amb l'electricitat, podem allargar el dia artificialment i això convida a perllongar qualsevol tipus d'activitat. Però aquests canvis influeixen en el nostre equilibri de forma crònica.

El son natural hauria de ser des que es pon el sol fins a la matinada. Però la nostra civilització s'oposa a aquest ritme, per motius socials i econòmics.

Cal seguir una rutina, un hàbit, un costum i paulatinament retornar al son natural. Així es van regenerant els sistemes corporals i es recupera la quietud del sistema nerviós i del cervell, els músculs es relaxen, la circulació millora, el sistema digestiu descansa i es permet que es renovin milions de cèl·lules del nostre cos.

Higiene del son

- El llit ha de ser una mica dur. Si és massa tou no s'afavoreix el retorn venós.
- Cal renovar sovint la roba del llit, ja que millora el dormir.
- S'aconsella obrir les finestres abans d'anar a dormir i deixar entrar aire pur i fresc, carregat d'oxigen.
- També es pot renovar l'aire del dormitori obrint una petita finestra durant tota la nit.
- Els somnífers són el pitjor remei, ja que molt sovint creen dependència, ja sigui física o psíquica.
- Ajuda a conciliar el son: escoltar música tranquil·la abans d'anar a dormir, llegir un llibre agradable, practicar relaxació, beure una infusió tranquil·litzant (til·la, herba lluïsa, flor de taronger, espino blanc...), fer un passeig sense pressa gaudint de la natura.

Recordar:

Cal descansar de forma suficient, ja que el nostre cos no es pot canviar per un altre.

El temps que dormim està en intima relació amb l'aparició i desaparició de la llum.

És fàcil comprovar que dormir abans de mitjanit descansa més que fer-ho després. Antigament es deia que "*una hora de son abans de mitjanit, equival a dues hores després de mitjanit*".

La persona que escurci el son per tal de rendir més, veurà que s'equivoca. Si dorm menys, la seva atenció disminuirà durant el dia i el rendiment es redueix.

Cal respectar el son, ja que d'ell depèn el benestar del nostre cos i la nostra ment.

EXCURSIÓ A NATURA PARK

ELS NINS I NINES DE 4 ANYS (CLAUDIA)

ANÀREM D'EXCURSIÓ
(PAULA P.)

A NATURA PARC. (CARMEN)

ENs HO PASSAREM
MOLT BÉ. TENIEM MOLTES
(CARLOS)

GANCS DE VEURE ANIMALS.
(DENA)

EL QUE MÉS EUS VA (EVAN)
ACRAOAR VA SER EL RECINTE (SERGIO)
DEL "TOCA-TOCA". (JORDI)

I TAMBÉ EUS VAREN ENSÈNYAR (FERNANDO)
COM SEMBRAR' (ALBA)

QUÈ BÈ ENSEMBOUMPASSAR!
FINS A L'ALTRE. (CARLA) (ERIC)

ED. INF. 4C

Frase fetes

Dematar la lluna

Pere Sureda 4tD

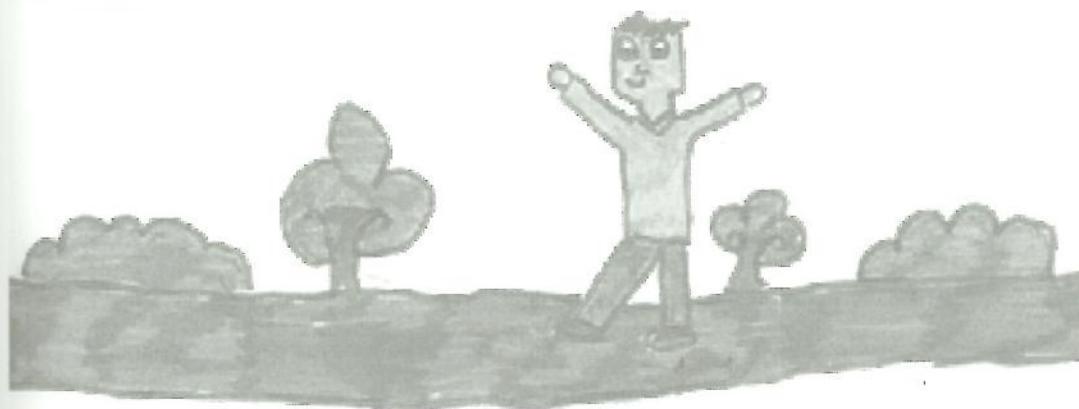
ESTAR DE
BONA LLUNA.

Maribel 4tD, EP

de 4^t D.E.P.

BESTIAR AL FESCA
MES

Andrea Cortés Curri: 4t D.E.

LLADRAR A LA LLUNA

Patricia 4t D.E.P

El poble de la balena

Dos mariners navegaven per l'oceà. Feia molt bon dia. Havien d'anar a portar una mercaderia important, 6.000 tones de gra i llavors fins a l'altra punta del món, perquè uns agricultors xinesos poguessen cultivar plantes als camps de la Xina.

-Pere, ¿quantes milles falten per arribar a la Xina?

-Em sembla que en falten cent vint ¿quina hora és?

-Les dotze en punt.

-Doncs, Joan, amolla l' àncora i anem a dinar.

Dit i fet tots dos se'n varen anar a dinar i, mentre dinaven, vigilaven que el vaixell no agafés un rumb equivocat.

Varen acabar de dinar i se'n tornaren al timó.

Van passar les hores i es va fer de nit.

De sobte varen entrar dedins un núvol de boira.

Varen sentir un fort estrèpit i el vaixell va començar a fer voltes.

Havien caigut dedins un tornado? La resposta d'aquella pregunta era, sí.

Els dos mariners intentaven controlar el timó.

I de sobte, va caure una allau de llavors de blat de moro.

Sota totes aquelles llavors no es podien moure i per tant no podien controlar el timó. El tornado els estava engolint.

-El tornado ens està dragant i no hi podem fer res!

-Auxili, auxili!, auxili!. Què algú ens ajudi!

-Maleïdes llavors de blat de moro! Exclamà en Pere.

El vaixell es va enfonsar i els dos mariners també. Estic mort, va pensar en Joan.

En Joan obrí els ulls.

-On sóc?

-Ets al poble de la balena.

Li va dir una veu femenina.

-I què és això del poble de la "malena".

-De la balena, -el va corregir la dona.

Aquella dona tenia un vestit de tela blava tot esfilagarsat.

-Per cert, com et dius?. On està situat el poble de la balena? Que se n'ha fet de les llavors? On és en Pere?.

-Jo em dic Rosa. Ningú sap on està situat al poble. Les llavors les hem sembrat al poble, i en Pere és allà.

Na Rosa va assenyalar una pista de voleibol on hi havia en Pere jugant a voleibol amb un dofí.

-Un dofí!

Va dir en Joan horroritzat.

Na Rosa li va contestar:

-Què hi ha d'estrany en un dofí?

-Res. Digué en Joan embadalit.

En Joan va mirar el seu voltant i va descobrir que era sota el mar.

-Com és que puc respirar?

-Pots respirar gràcies a que has menjat això.

Digué na Rosa assenyalant un cogombre de mar, al qual li faltava un tros.

-I com es fa per sortir d'aquí?

-Ningú mai n'ha sortit.

-Què!?

-És clar, si intentessis sortir, el remolí et xuclaria una altra vegada.

Ja és hora que et digui on viureu a partir d'ara. Pere, vine, que t'ensenyaré la casa on viureu!

En Pere i en Joan varen seguir na Rosa i els va dur fins un corn de mar gegantí. Tenia un hort i moltes finestres. Per dins era molt espaiós i tenia dos dormitoris i una cuina molt gran.

-Que bé, aquesta casa és molt gran!

Cridaren tots dos a la vegada.

Les cinc setmanes següents varen ser tranquil·les.

Varen conèixer els habitants dels pobles, varen fer excursions a llom de cavallets de mar, i fins i tot, es varen muntar una tenda de queviures, anomenada "Joan i Pere".

Però va arribar un dia, que un exèrcit de pops armats amb llances i tot tipus d'armes, l'exèrcit dels pops assassins havia declarat la guerra. Els pops atacaven a tots els que trobaven al seu davant. La infermeria del poble estava plena a vessar de gent. Un dia els pops atacaren la casa d'en Joan i en Pere, els dos es varen amagar dins l'armari, però no va donar bons resultats. Un pop els va trobar. -Són aquí!

Cridà el pop, i en un instant l'exèrcit sencer va ser allà. Un pop va fer-los la traveta amb un dels seus nombrosos tentacles, i els va apuntar amb una llança. En aquell moment els hagués agradat aturar el temps. Tots els pops varen tirar la seva llança contra ells.

-És la fi!

Cridaren tots dos a la vegada, vull congelar el temps, i just quan la punta asfilada de la llança estava apunt de tocar-los, el temps és va aturar, es varen aixecar, varen agafar tots els pops, i els tancaren en una gàbia.

-Vull que el temps es torni normal!

I totes les llances tocaren a terra i quan els pops es varen trobar dins la gàbia, es varen posar a cridar:

-Volem sortir! Volem sortir!

I així va ser com varen guanyar la gran batalla.

Conte contat, conte acabat.

Gabriel Noguera Vich. 5è A E.P.

P
O
P
U
L
A
P
R
I
M
A

L'ocell i el caçador

(Hivern 2004)

Oh! Volgut ocellet
que canta tot tranquil·let
Hermós cant és el teu
I fins i tot l'escolta Déu.

Cabells d'or
Pelleta fina
Bon cor
I som una nina

Volant perds una ploma
que s'assembla a la d'una coloma
Amb compte l'agafo jo
I la guardo dins el meu cor.

Laura Aguiló Cabot
Març 2003
Sant Antoni

A terra caus mort
I vas a parar al meu hort,
Per culpa d'un caçador
que et va disparar un perdigó.

Sant Antoni va pujar
A la muntanya més alta
I de sobte va trobar
Una pagesa molt maca

Dins l'hort entrà el caçador
i tot d'una et demanà perdó,
et va confondre amb un tudó
que havia vist al Puig Major.

La pagesa li va dir:
-Sant Antoni, què fas aquí?
I Sant Antoni contestà:
-Vaig a cercar el meu ca.

La mort d'aquell ocell
li serví d'una bona lliçó,
A aquell trist caçador
que li tremolava tota la pell.

Laura Aguiló Cabot
Gener 2003
Nigul blanc i rodó

Una alegria va passar
que l'ocell ressuscità
tot d'una en sentir-lo cridar
i també en veure'l plorar.

Nigul blanc i rodó
Des del cel pareixes cotó
Quan t'enfades canvies de color
I ens dus molta foscor

Un somriure va fer aquell caçador
torcant-se les llàgrimes amb un mocador
No tornaré a sortir de casa
per anar amb els amics de caça.

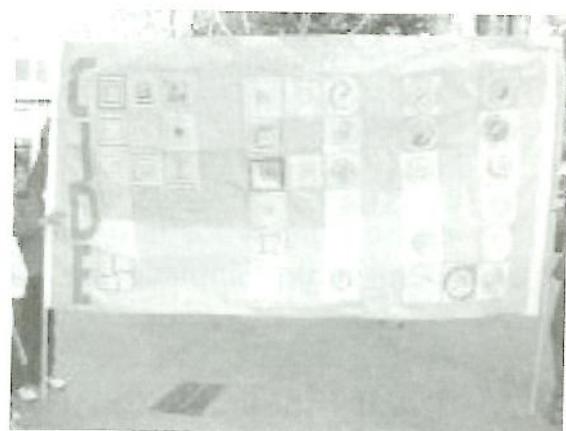
Regues el món quan plores
Però, després d'unes hores
Et tornes a posar content
I fas feliç la gent.

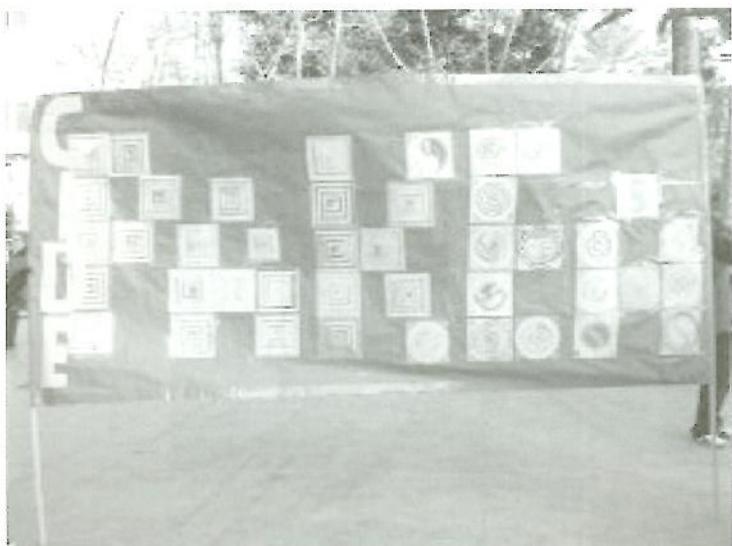
Laura Aguiló Cabot

Laura Aguiló Cabot

Dia de la Pau

¿ESTO ES AMOR?

Un día de cole normal, empezando el curso, vinieron otros niños a mi clase. Entre ellos (un ángel) una chica que entró por una puerta parecida a las del cielo. En mi imaginación una rosa sin espinas, qué hermosa era y mientras pasaban los días la iba conociendo. Era inevitable: cada vez me sentía más atraído por ella. Era como si un hechizo me hubiese atrapado; creo que por primera vez estaba enamorado y cada día la veía más guapa, más inteligente y simpática. ¿Qué tortura es ésta? ¿es verdad que es amor? Creo que yo mismo me podría responder ya que me lo cuestiono. Pero no llego donde está mi respuesta. Está claro: estoy enamorado y tengo que estarlo porque es la que me toca. Y nada puede impedirlo; no sé lo que quiero, pero sé que no debo perderla y que, pase lo que pase, siempre la querré.

Su nombre sólo dentro de mí está. Y no sé cómo demostrarle que la quiero.

No es un cuento, pero sí un relato y debía soltar estas palabras como fuera; quizás sea el amor de mi vida, quizás sea un amor prohibido o también un amor joven.

Pero sé de todas maneras que siento un cierto afecto por ella, como ya he dicho, es tan hermosa como una rosa, pero no tiene espinas porque en ella veo una luz, la única luz que puedo ver y que siempre que pase algo allí delante de ella estaré para ayudarla.

Si me pide algo, jamás le fallaré ya que en mi corazón siempre estará, junto a mi mente y recuerdos, porque sé que nunca la olvidaré, porque es que es la chica de mi vida.

¿Qué más le puede faltar, si ella junto a la luna o al sol es mucho más radiante?. Y brilla con más fuerza que ellos y que cualquier otra estrella para mis ojos.

Julián Llorente Jiménez 1ºESO E

HOY SOY VOLUNTARIO, MAÑANA TE PUEDO NECESITAR

Hoy la gente del mundo está muy obsesionada por sus cosas, su deber, su familia... y no se preocupa de que muchas personas con una familia están necesitadas, por ello hay que hacer un llamamiento a aquella gente porque si uno está ocupado y no puede ser voluntario hay otro, que es voluntario y está muchísimo más ocupado.

Para poner ejemplos de lo que va:

- Te vas de excursión a Marruecos y te pierdes en el desierto, llegas a un poblado que sólo tiene lo justo para subsistir.

Por otra parte:

- Un hombre vive en Barcelona, con su trabajo, familia, etc. Un hombre que vive bien. De repente ve un cartel que le impacta y pone "Hoy soy voluntario, mañana te puedo necesitar" se pone en contacto con la Cruz Roja y, justamente, le destinan a Marruecos, llega al poblado aquel y ve a un hombre medio muerto (el primero) le da de comer, primeros auxilios, etc. Y ahora nos formulamos una pregunta. ¿Y si ese hombre, sin ningún motivo para ir, no hubiera aceptado la llamada? ¿Qué hubiera pasado? ¿Y si hubieran 10.000 o más personas como el de antes? ¿Qué pasaría? La respuesta es sencilla: hoy soy voluntario, mañana te puedo ayudar, y así uno por uno formaremos una cadena de acero indestructible que facilitará que este mundo sea mejor y más habitable.

Adrián Orejuela Sertage 2º ESO C
Vicente Rivero 4t ESO

El sol se puso anoche
y la luna no quería salir
por ver sus preciosos ojos
llorar hasta morir.

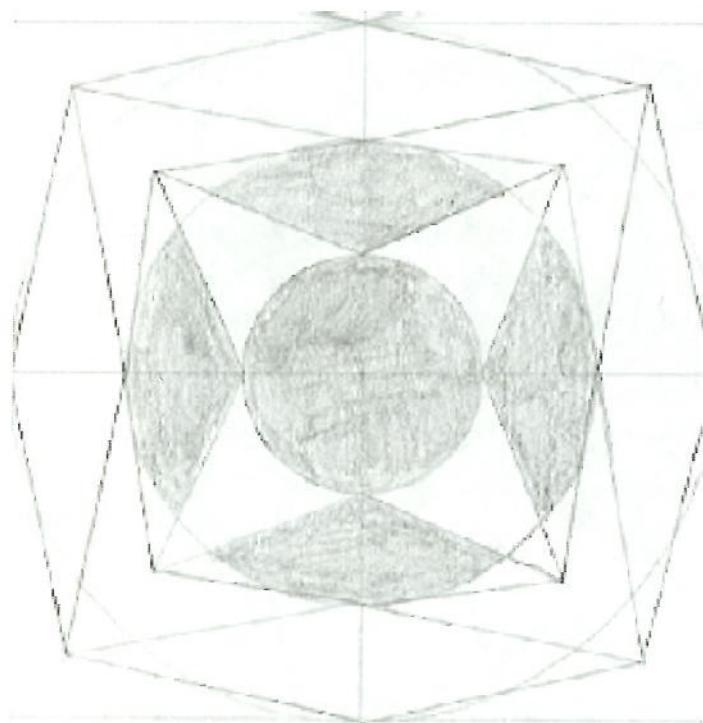
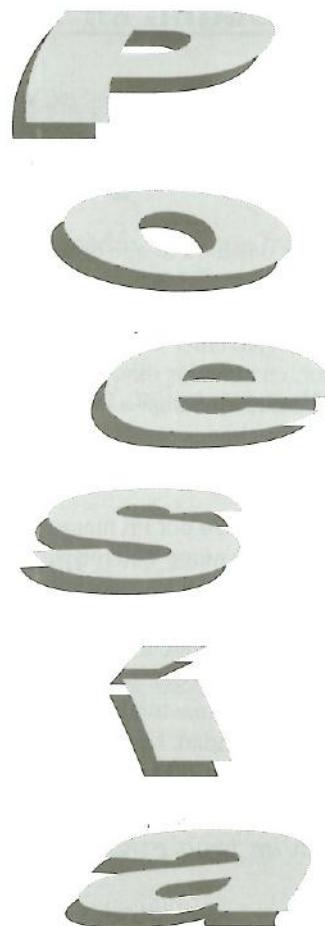
El llanto desconsolado
de una preciosa niña,
que llamaba a la luna
para que le diera la vida.

Mientras la niña moría,
la luna se escondía.
Cuando la niña murió,
la luna se apagó.

Y cuenta la leyenda
que la luna estaba muerta
durante toda una eternidad.

Hasta que una nueva niña,
preciosa como aquella
surgió de entre las tinieblas
para deshacer la oscuridad.

Carlota Bujosa Cortés 3º ESO B

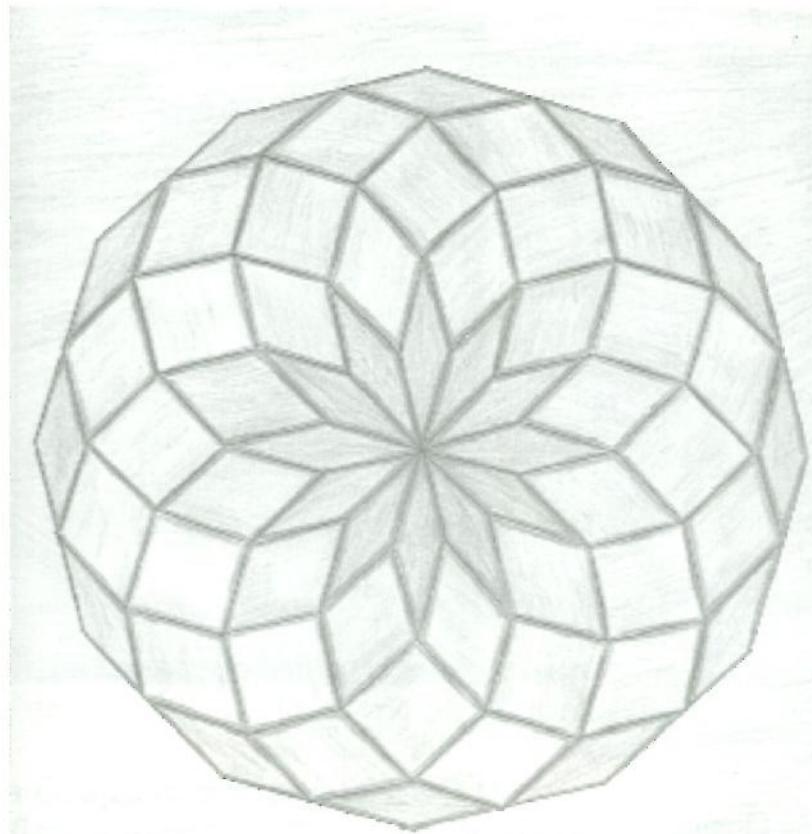

Julián Llorente Jiménez 1r ESO E

Dime por qué

¿Por qué no me das todo lo que quiero y más?
¿Por qué tú no estás aquí, junto a mí?
Mis labios no tienen compañía en este triste día.
Tus ojos no reflejan amor sincero al decirte que te quiero.
Sólo mi amor, en aquellos días de pasión.
Mi corazón cansado de amar a la nada, mi razón desbordada...
Mis sentimientos tirados por la ventana.
El rencor, esperando en un solitario rincón sin saber cómo hacer
desaparecer el dolor.
Tus recuerdos rodando por mi memoria avivando su llama, cuando
alguien te ama y su amor no rechazas.
Lágrimas cuando mis labios reclaman a un viejo fantasma.
¿Quién es él? No lo conozco...
¿Será mi caballero que pretende rescatarme de esta triste torre?
¿Será mi media naranja que se ha escapado de aquellas películas donde disfrazan la realidad?
No, él es mucho más que todo eso...
Él es amistad, sinceridad, bondad...él es muchas cosas si le dejas...
Él puede ser ella incluso aquéllos, él son muchas personas que te aprecian y que no quieren que sufras.

Zaraida Gil Rodríguez

Dani Madrid Burgueño

Una de las personas que más me ha impactado

Las persona que más me ha impactado a lo largo de mi vida, bueno mejor dicho a mi padre y a mí ha sido mi MADRE.

Mi madre es una prueba viviente de las pocas personas que existen con un trauma del carnet de conducir.

Sí, sí así como lo lees, pero no solamente tuvo el trauma mi madre, sino que mi padre y yo tuvimos que ir al psicólogo je je je.

Aún me puedo acordar, fue horrible, horroroso, de lo peor, espero que no me traumaticé...

Todo empezó un día de verano cuando mi madre y una amiga suya decidieron sacarse el carnet de conducir.

Todo parecía ir bien ya que mi madre estaba muy ilusionada y parecía decidida a sacárselo.

Pero no, desgraciadamente, el tiempo pasaba y mi madre no se lo sacaba, ya que empezaba con ganas pero se cansaba. Y así un año.

Pero no, allí estaba su familia para animarla y apoyarla. Para estudiar con ella, para hacer los puñeteros test... pero al fin, a la tercera vez de un año se lo sacó, es decir se sacó la teórica.

iiiHicimos una fiesta porque pensábamos que todo había terminado!!! Pero no sabíamos que faltaba lo peor... LA PRÁCTICA...

La práctica es lo peor del carnet de conducir, y por lo tanto para mi madre fue una maldición.

Ella creía que le habían echado mal de ojo y cada dos por tres iba a una persona que, según ella, se lo quitaba.

También se ponía toda clase de artilugios, pero no había manera.

Pero allí en la más mínima esperanza...

iii SE SACÓ EL CARNET DE CONDUCIR!!!

Fueron 2 malditos e insoportables años, pero mi madre, a pesar de todo, se lo sacó.

Y por eso es la persona que más me ha impactado porque después de todo lo que pasamos ella luchó y luchó y eso me demostró una cosa:

Que si ella se lo ha sacado, yo también puedo.

Definición de carnet de conducir:

Trauma psicológico que afecta gravemente a la familia especialmente a los menores (no recomendado)

(que conste que mi madre no era una zoqueta sino que no era constante...)

Yaiza Barbudo Caballero 2º ESO C

Solidaridad punto de unión y punto de partida

El otro día leí un reportaje que me llamó la atención. Se trata de unos médicos que pertenecen a una ONG que se desplazan en avionetas para prestar servicios como la atención sanitaria, a tribus que viven en zonas de difícil acceso. Se les llama "Los Doctores Voladores" y salvan vidas a los más desamparados y lo hacen con avionetas. Ellos trabajan desde hace 46 años y pertenecen a AMREF y son organizaciones sin ánimo de lucro. Es una de las ONG's médicas más importantes y es un servicio médico de evacuación de emergencia y atención sanitaria en zonas rurales de África.

Está formada por un equipo de pilotos y médicos muy preparados y se desplazan en ocho avionetas para atender a las tribus que viven en zonas de difícil acceso y se hacen evacuaciones en casos de emergencia.

La idea fue de tres médicos en el año 1957 y, al principio, utilizaban avionetas para transportar medicina, aunque era un trabajo muy difícil porque no había pistas de aterrizaje. Con los años empezaron a evacuar personas con emergencias y construir pequeñas pistas de aterrizaje.

Hay unas 600 personas de 18 países diferentes que trabajan en África y, entre ellos hay unos 20 españoles. Son médicos y enfermeros que colaboran en su tiempo de vacaciones sin cobrar dinero. Estas personas hacen anualmente unas 2000 operaciones en centros de salud rural, 600 evacuaciones y campañas de vacunación, también dan consejos a la población por radio.

La pobreza, la falta de agua y el sida son los mayores problemas del continente. En África hay unos 400 millones de personas que viven con menos de un euro al día y, en el mundo, 1200 millones de personas.

Nueve de cada diez niños mueren de diarreas y enfermedades.

Esta organización saca dinero de empresas, particulares, de ayuntamientos, comunidades autónomas, ect.. El año pasado consiguieron cerca de un millón de euros. Gracias a la soliradidad de todas estas personas (empezando, como punto de partida, por las personas que hacen donaciones y siguiendo por los médicos, enfermeras, pilotos, etc.) puede que empiece a mejorar el día a día de las personas que viven en la pobreza.

Tomeu Marimón 2º ESO C

¿Comer o no comer?... ésa es la cuestión.

By Miguel A. Ruiz

(Sé que pensaréis:- Vaya otro rollazo de artículo que nos come el tarro sobre lo que se supone que debemos o no hacer... paso de leerlo. ¡ Pues no! Si es así os ruego que meditéis, os toméis vuestro tiempo...y lo leáis.

AVISO: Este artículo no está recomendado a las personas con problemas cardíacos.)

¿ Os acordáis de esa famosa bebida, tan anunciada por la TV, que *te da alas* al beberla? (Red Bull) ¿ Qué pasaría si os dijera que uno de sus ingredientes es, por decirlo de una manera poco grosera... espermatozoides taurinos? ¡ Sí amigos míos! Ahora mismo os imagino gritando: ¿ Pero qué me estás comentando? Y con los ojos fuera de sus órbitas,. Pues no os miento.

Os voy a informar de las sabrosísimas y sanas hamburguesas del Mc Donald's:

¿ Os habéis fijado que en los anuncios del McDonal's nunca se dice que es 100% carne vacuna? Sino que es 100% carne de res. ¿ Y no os preguntáis con el alma encogida de curiosidad, por qué?

Según fuentes autorizadas de la Universidad Estatal de Michigan, la carne que ingerimos en el McD's, no es la carne de esas difuntas vaquillas saltarinhas que pastan por interminables campos verdes, que nosotros imaginamos. Sino que es carne de una especie de masas (vacas, en teoría) tratadas genéticamente para que crezcan más deprisa. No tienen pelo, ni cuernos, ni siquiera poseen huesos, si no cartílagos que no llegan a desarrollar del todo. El McD's afirma que no mienten anunciando que sus productos son 100% carne de res, ya que en latín RES es equivalente a COSA, y lo que venden es, efectivamente y nunca mejor dicho, carne de COSA.

Se cree que, con todo el poder que los respalda, la casa McD's tiene sobornadas a muchas personas en altos niveles gubernamentales. Si no, no se explica que aún esté permitido comercializar esos productos.

¿ Conocéis la famosa cadena de "restaurantes" Kentucky Fried Chicken?

Este establecimiento de comida rápida-basura tiene bastantes cosas en común con el Mc Donald's. Empezando por la "naturalidad" de sus productos. Según un estudio realizado por la Universidad de New Hampshire sus "pollos", por supuesto y cómo no, son animales tratados genéticamente. Estas criaturas sobreviven a través de tubos insertados en su cuerpo para bombear sangre y nutrientes, no tienen plumas, ni picos y sus huesos han sido reducidos para obtener más carne. Así es mucho más cómodo para la empresa, ya que, de esta forma, no tienen que molestarle quitando picos, patas, etc.

¡ Ahh! Sin olvidarnos de ese productor tan familiar ya, para la mayoría de nosotros, la Coca-Cola. En un principio la Coca-Cola llevaba cocaína y se utilizaba como un remedio curativo. Pero a un personaje se le ocurrió que también podría servir como refresco y así empezó la fiebre Coca-Colaniense.

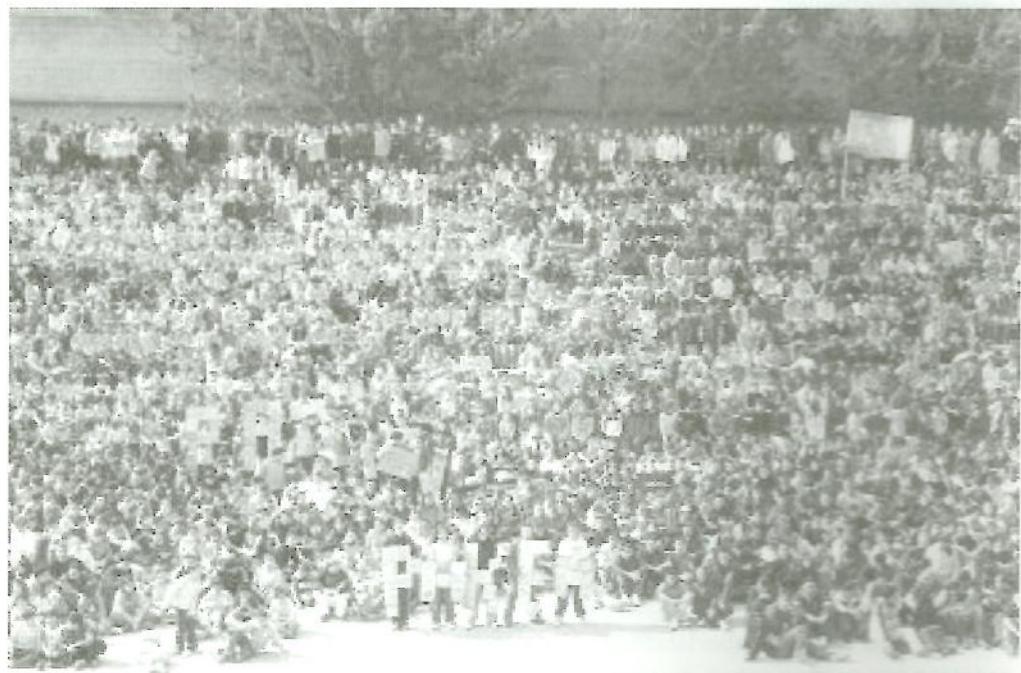
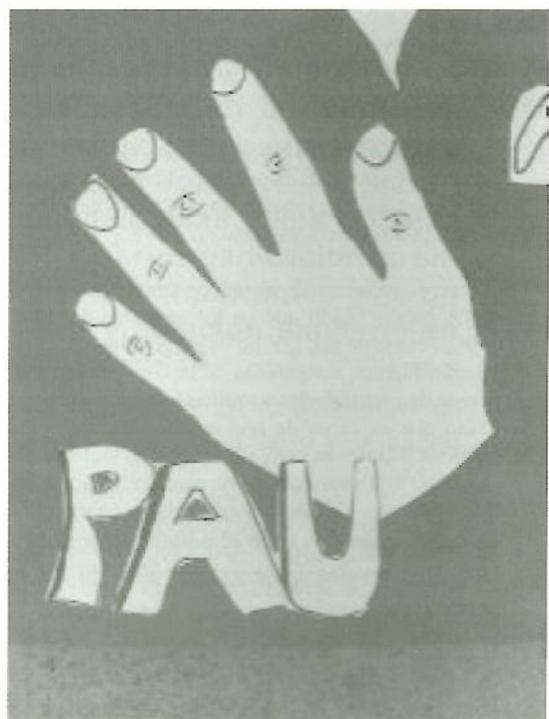
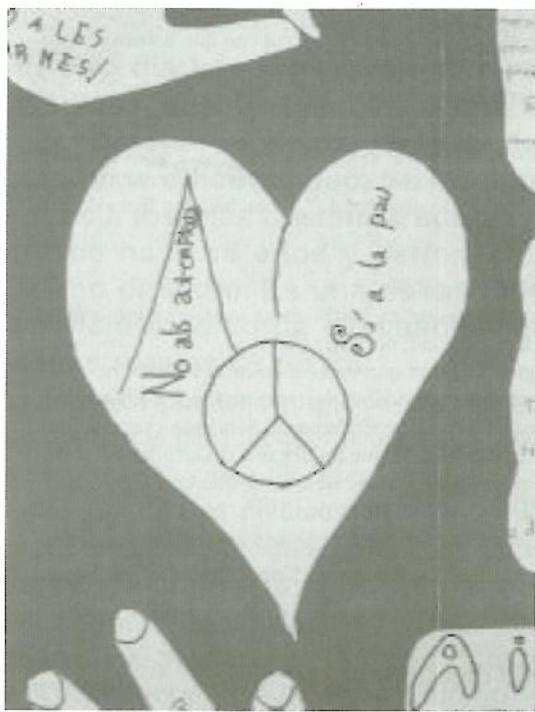
Hoy en día este producto lleva cafeína en lugar de cocaína, pero la cafeína también es una droga, y por supuesto, como todas ellas, engancha. Conozco a gente que cada día se tiene que beber una/dos Coca-Colas, como mínimo. Seguro que vosotros también conoceréis a alguien en la misma situación, ¿o no? Además el ácido que lleva es malo en grandes cantidades, ya que, con el paso del tiempo, desgasta los huesos, poco a poco.

¿ De verdad seremos tan estúpidos de vendernos a nosotros mismos los ojos ante la realidad de que nos están dando algo y diciendo qué es, cuando en realidad no es?

Ya es hora de que los abramos y veamos en qué mundo marketing y falsas promesas nos encontramos. En mi opinión deberíamos fijarnos más en la atracción que los productos ejercen sobre nosotros por su buen sabor, su comodidad, etc. En un lugar de mirar solamente la marca que está de moda esta temporada, ya que, como veis, muchos productos cotidianos en nuestras vidas son solamente una ilusión.

1 1 - M

BILLETE SIN RETORNO

El despertar del día entre almohadas de niebla gris prometía una habitual jornada de trabajo. Ya antes de la huida de las últimas estrellas las primeras casas se desperezaban: se podían ver centenares de rostros reflejando miradas somnolientas y los primeros coches acabando con el silencio de la noche. Una noche muy tranquila. Por todas partes, gente yendo y viniendo: unos hacia sus sueños, otros hacia su prosperidad.

Durante unos escasos pero terribles minutos, un estremecedor sonido apagó cualquier otro, seguido tan solo por algunos más terribles y después... SILENCIO. Nada más que eso, cualquier suspiro de vida se alejó dejando atrás horror y desolación. La niebla gris se vistió de rojo dando la alarma; España sangraba con sus hermanos que, jóvenes o viejos, sentían dolor. El sonido de las ambulancias precedió la vuelta a la realidad mientras algunos ciudadanos se abrían paso por el metal retorcido en que se convirtió ese tren sin retorno. Centenares de cuerpos yacían allí dentro, ya sin esperanzas ni sueños, inertes. Solo una cosa fue capaz de desalentar más a los visitantes: una llamada esperando la respuesta confortadora que no llegaría... seguida de otras doscientas.

La somnolencia dejó paso a la impotencia y ahora estamos todos unidos en canto fúnebre:

Un alma se levanta
y sus manos en el viento
tiñendo de gris y blanco
nuestras penas.
Luchando con mil palabras,
nuestros miedos.
Amigos, hermanos, compañeros,
padres, familia:
nuestro espíritu.
Y todavía sin comprender
por qué nos quitan el alma,
por qué nos siguen hiriendo.
Hoy han tocado España
pero nuestra unión sigue despierta.
¡Escuchad nuestro llanto!
España ha muerto y ha renacido de sus lágrimas.

Autoras:(4º ESO F) Marta León y Meri Vidal

Premis de literatura jove

El cercle de la vida

A Jano Roig i a Pere Isem que me varen ensenyar que el realisme
màgic no tan sols dormia en els llibres.

El poblet de les cassetes d'uralita, on les canals varen ser estirpades de la mare paret, escrements de ca i nadó es confonen a recer de la vorera, les rates galguetgen pel camí terranós, un ca coix s'arrosga per damunt el desgastat trespol, l'olor de fems crema l'aire, el vicia.

Llums conhortes il·luminen les estances. Un parlar greu i fort ressona a les parets. La plata de les navalles rellueix damunt la taula corcada devora la joguina de l'infant.

Antonio Tirado García tornava cansat de la jornada. Treballava als magatzems de Mercapalma. Suat i brut com les gavines de Son Reus caminava, cap baix, perdent la mirada al terra. Arribava tard al poble. El seu fill ja estava dormint i la seva muller estava ajeguda per damunt el sofà, mirant la televisió. L'olor de colònia perfumejava l'indret. Aquell vespre sopà d'un simple cantó de pa torrat amb tomàtiga i oli.

Els ulls li parpellejaven, el cap li pesava, les espalles sofrien, els badalls eren constants, estava cansat després d'una jornada com aquella.

El crit sord del no-res el reclamava.

Mil formigues inundant la conca del seus ulls, els virons cremant les ferides de la navalla, les abelles picant arreu del cos, les rates roseigant la carn viva.

Un poble que es margina.

Un poble que és marginat

Revista CIDE Número 20

El foc del drac crema el poblat de Son Banya, crema les blanqueneus de Sabina, crema les espatlles dels nins que juguen als seus carrers, crema les cares arruades de les velles...crema la cendra.

Antonio es desperta de matinada sobtadament, no pot dormir. Surt al carrer. Encén un cigarret en la foscor de la nit. Intenta recordar el que l'ha despert, tan sols pensa en l'angoixa que havia acabat de sentir.

La figura de cansament es caracteritza pel relleu de la cara d'Antonio al matí, pren amb parsimònia el primer cafè amb llet. El primer glop, aromàtic aquest, traspassa la gola

Va a la feina, al cap dels anys s'ha acostumat a l'odiosa monotonia de la vida. No es tracta amb ningú, intenta passar desapercebut, ignora les mirades carregades de malícia i odi, ignora el mal pagament, ignora, a vegades, la vida mateixa.

II

Encara recorda aquella vesprada que la seva mare va entrar plorant, caient al terra, no sabent on posar-se. Antonio tenia vers 7 anys. El seu pare havia mort. Tornant del carrer Socors uns policies l'havien confós amb un lladre. Li donaren una pallissa fins que li sortí sang per la boca.

Un simple treballador de l'obra que venia de veure la seva germana.

La mare d'Antonio no podia concebre la vida sense el seu home. Una setmana després va beure un tassó de lleixiu. Antonio va quedar orfe.

Criat per la seva padrina, dins el poblat marginal de Son Banya, va créixer diferent dels altres al-lots. Apagat per les desgràcies, sempre va ser un noi callat, no va caure davant la mentida de la droga, va aprendre a escorollar la vida sense l'ajut de ningú.

Va casar-se amb l'al-lota que sempre l'havia comprès, Dolores, amb qui va tenir un fill, Jesús, en record del seu pare.

III

Antonio havia intentat canviar de treball diverses vegades. Volia donar les possibilitats que no va tenir al seu fill, però per la seva naturalesa gitana no l'acceptaven.

El caire hipòcrita de la societat actual es veu d'una fonda perspectiva quan el prisma en què es mira és el d'un gitano, o un home de color, o un equatorià, o un... persona, sí, una persona; que això ho és tothom abans que qualsevol mer ideal xenòfob, que en el fons tan sols afirma el que deia Einstein segons el caràcter infinit de l'estupidesa humana.

IV

Una papallona amb les ales tallades, un vell que neix, un nadó que mor, una ment desordenada, un moment sense temps, un policia amb autoritat, un guàrdia civil amb pistola, el mugró roig de la gitana que dóna llet al nadó, un núvol fosc, un femeter, una llum fosa, una persona sense ombra, l'atzur de l'horabaixa difumina amb sang l'horitzó.

Antonio morí de cop en el moment que la bala li va travessar el cor durant la darrera batuda policial a Son Banya. El confongueren amb un camell. Tan sols estava xerrant amb el seu oncle.

Dolores no va poder aguantar el sofriment que li havia produït l'assassinat del seu home. Una setmana després va agafar l'escopeta del seu germà i es va pegar un tret al cap.

Jesús va quedar orfe.

UNA VIDA NO SÓN ANYS.

Feia molt fred aquella tarda. En David portava ja tres hores ensopegant, trepignant i empenyent una multitud infinita de gent que, nerviosament, aprofitava els últims raigs de sol per fer les darreres compres de Nadal.

Era el primer Nadal que passava amb n'Alba, i volia que aquesta rebés el regal especial que es mereixia. Decidí tornar, ja que per més que rumiava no se li acudia res per sorprendre la seva esposa. Aparcà el cotxe i es quedà mirant l'ambient del seu modest, però acollidor habitatge. N'Alba estava cantant a la cuina, radiant, i amb la mirada il·luminada. Havien passat ja dos mesos d'ençà que David entrà en braços per primera vegada n'Alba dins la casa, la millor que li havia pogut donar, i el somriure d'ella no s'havia exspirat. No tenien gaires diners, no, però eren feliços. Se sentien rialles que venien del menjador. La resta de la família havia vengut el dia abans per passar les vacances junts, gaudint d'aquells dies d'harmonia.

Només sentir la clau dins el pany, n'Alba s'abalançà sobre el seu marit. Tenia un regal increïble per a ell, però havia decidit no dir res fins el dia de Nadal. Després d'un exquisit sopar, tots anaren a dormir esperant impacients el matí següent, sobretot n'Alba.

Ja eren les 11 d'aquell matí del 25 de desembre quan la família d'en David s'aixecà. Arreu del món hi hauria nins gaudint dels seus regals en aquells moments, i n'Alba no podia esperar més perquè en David rebés el seu. Després de fer el màxim soroll possible perquè en David es despertés, n'Alba aconseguí que aquest es llevés. Insistí a guardar per al final un misteriós i petit paquet, ocult entre tants altres molt més grans. Tots començaven a tenir una mica de gana quan en David agafà per fi aquell paquetet, sobre el qual només hi posava: **NOU ANY, VIDA NOVA**. En David, encuriosit, estripà amb ganas el paper de llacets del paquet i es quedà amb un objecte sobre les mans: un petit aparell amb un signe +. Era una prova d'embaràs. Cercà lentament amb la mirada el rostre de n'Alba, sobre el qual aparegué un somriure tímid. En David no sabé com reaccionar, quasi es desmaia i només li sortí: *seré pare... necessitam una casa nova, per als tres*. Aquestes paraules il·luminaren encara més el rostre de n'Alba. Van estar la resta del dia xerrant sobre plans de futur, il·lusions, el nou fill...

En començar altre cop amb la rutina, en David i n'Alba estaven més feliços que mai, no hi havia res que disminuís el seu bon humor. Començaren a cercar pels diaris i a visitar pisos, acaramel-lats, sense acabar de trobar la casa perfecta. Un dia, sense cercar, David va caure casualment davant una casa feta a mida per a ells. Sortí corrent, i gairebé sense aturar arribà a casa on contà les noves a n'Alba.

Havien passat ja dues setmanes, però en David i n'Alba ho havien aconseguit. En aquells moments estaven estirats damunt la fresca gespa de la seva nova casa, feliços. Es pensaven mudar de seguida i començar a gaudir de la seva nova vida.

Fou un dia d'aquests, mentre es preparaven per a la mudança, que passà. En David havia sortit un moment per comprar algunes coses per al sopar, i havia deixat n'Alba a la casa nova, començant a col·locar coses. En David ja duia una bona estona fora, pensà n'Alba. Havia sortit feia poc més d'una hora i encara no havia tornat. Mentre, en David estava discutint amb el caixer per l'estona que portava a la cua. Sortí ràpid i es dirigí amb presses cap al cotxe. No hi havia massa gent pel carrer. "Merda, n'Alba estarà preocupada", pensà. "I a sobre m'he deixat el mòbil". El semàfor es posà en vermell. El temps passava, i el semàfor tardava en posar-se verd. Decidí passar. Accelerà. No havia ni tengut temps de sortir quan fou enlluernat per un llum intens, seguit per un fort soroll i una trencadissa de vidres. Li costava respirar. Notava la sang brollar del cap i descendir lentament cap a la cara. No podia moure's, ni pensar. Què li estava passant? Veié passar pel seu cap els millors moments de la seva vida, un a un, com una presentació de diapositives: llargs passeigs agafat de la mà de n'Alba, banyats per la llum de la lluna; una freda, però gratificant lluita de bolles de neu l'anys passat, quan anaren a esquiar; el moment en què li caigué d'entre les mans la prova d'embaràs per anar a besar n'Alba; els somnis i il·lusions compartits sobre la fresca gespa, la nit que compraren la casa; el moment en què la conegué, sostenint-la entre els seus forts braços, indefensa,... I ara la deixava sola. Sola i indefensa, com estava abans de conèixer-la, però més madura, bella, i amb una criatura dins les entranyes... una criatura també seva. Volia cridar-la, besar-la per darrer cop, acomiadar-se.... Veure el seu rostre angelical per darrer cop. Dir-li que l'estimava, i al petit que venia. Sentí un dolor agut a la part del cor. Ja no bombejava. Estava travessat per un llarg ferro. Què serien dels plans de futur que havien fet? Del nin? Què seria d'ella? I d'ell? Tenia por a la mort, però més por tenia a deixar els sers estimats. El seu esperit volà, abandonant el cos i la resta del món, els problemes i les alegries...

En saber que el seu home havia mort, a n'Alba li pegà un atac. No volia seguir vivint. Com havia pogut passar? De sobte la vida havia deixat de ser una cosa meravellosa, un regal, i s'havia convertit en un càstig. Com podria seguir endavant ella sola?

Gràcies a l'ajuda i al temps, n'Alba aconseguí superar el seu estat i començà de nou, amb el petit David entre els seus braços. Ell fou el que l'ajudà més a sortir endavant, però n'Alba encara es pregunta com pogué canviar tot en uns instants. Com pogué passar de l'eterna felicitat al plantejament del suïcidi. Arribà a la conclusió que s'han d'aprofitar els moments feliços mentre duren, qui sap que passarà?

"VAL MÉS PERDRE UNS MINUTS DE LA VIDA, QUE NO LA VIDA EN UNS MINUTS"

Meritxell Vidal Borràs. 4t ESO. CIDE.

NO PUC

Després de molt de temps he pogut tornar a la nostra caseta de fusta contruída davora la mar, que tants estalvis ens va costar. El primer que he fet ha estat obrir la vidriera que dóna a la platja, la brisa marina m'ha embolicat els cabells i, de sobte, tots els records d'un ahir han passat pel meu cap com si d'una pel·lícula es tractés. No m'hi he pogut estar, les llàgrimes em queien dels ulls involuntàriament. Tal vegada, no havia estat bona idea tornar. Em pensava que ja estava tot superat, però per molts tractaments psicològics i per molt que jo hi hagi posat força de voluntat, aquestes coses no s'obliden mai. Són fets que et marquen per a tota la vida, i que conviuran amb tu durant tota la teva existència. L'únic que puc intentar és pensar en les bones experiències, amb tot el que m'ha ensenyat. Però cada cop se'm fa més difícil. Acab d'entrar al bany i no he pogut evitar veure'm tombada a la banyera plena de sang. No puc! Això és més difícil del que em pensava. Tot em porta mals records, pallisses brutals, amenaces psicològiques, violacions... NO PUC! No puc evitar recordar-ho tot, no falten els detalls. Però ara ve el pitjor, entrar a l'habitació que va pertànyer a la Clara ja fa anys. Obro la porta, tot roman al seu lloc, tot i els anys que han passat: cada pepa, cada osset de peluix, totes LES fotografies, llibres... tot, absolutament tot segueix al seu lloc. Era rossa, d'ulls blaus; encara record que cada nit em demanava que li llegís un conte, el seu preferit era li Blanca Neus; (llàgrimes i més llàgrimes); tan sols tenia quatre anys. Ella cridava i cridava, li vaig suplicar que la deixés, vaig fer tot el possible, però va ser massa tard, ja li havia clavat una punyalada al cor. La sang cobria el seu cos, i ell va marxar sense que jo el pogués aturar. No hi havia res a fer. Era morta. NOOOO! Vaig cridar fort, com mai no havia cridat, NOOOO!!! L'únic que jo estimava en aquest món. NOOOOO!!! Veia aquell cosset estirat a terra i no ho podia creure!

Vaig seure damunt el llit i vaig agafar l'àlbum de fotografies, ella no es mereixia allò. Era feliç, fent castells de sorra a la platja i recollint pedretes de Santa Llúcia.

No hi podia fer res. Vaig sortir de l'habitació, i... la cuina. Mai no oblidaré aquell dia en què em va llançar aquell ganivet que em va fregar els cabells. NOOO!!! Ja no podia seguir allà. Vaig obrir la porta i vaig córrer per damunt la sorra humida amb els peus nus fins que les forces em van abandonar. No havia estat bona idea! I em vaig jurar que no tornaria a posar els peus dins aquella casa.

Llúcia Cabot Talens. 3r ESO. CIDE.

Quan la tens a prop.

Pareixia que avui seria un dia normal. Bé, avui hem començat les classes i després de les vacances de Nadal. A tercera hora teníem educació física. Sembla que no ha pensat en la quantitat de mantegades que hem menjat aquestes festes i en ha fet fer mottíssima feina. La meva mare m'ha vengut a cercar d'escola i m'ha deixat a ca meva, després ha anat al metge, tenia una revisió. Jo ja li havia fet un resum del dia, i m'hadit:

- Si tant de mal et fan els genolls, en arribar a dalt, pren una aspirina.

Jo, com a bon fill que som, he decidit fer-li cas. A ca meva només hi havia ma germana. Després de xerrar una estoneta amb ella, he anat a prendre l'aspirina. L'he dissolt amb un poc d'aigua dins un recipient petit i m'he preparat un suc per després. Quan l'he anada a prendre, el recipient m'ha estat a punt de caure, així que me l'he ficada ràpidament dins la boca perquè no caigués. A la vegada he exclamat un mot, pensant que cauria, i ja ha estat fet, mala via.

Això ha passat moltes vegades a molta gent, i sempre, després de tossir un poc, tot s'ha arreglat. Però aquesta vegada era diferent, sí. El meu cos ha seguit el procediment normal i ha tossit, he notat com part d'aquella aigua i aspirina m'entrava a la cavitat nasal i l'altra part quedava, però hi havia un problema, no respirava. Com podia ser que un poc d'aigua i miquetes em crecessin aquell problema? No ho sé. Cada vegada veia el problema més gros. Va, vinga, que ja havia passat el mal moment, ara tocava respirar. Però no. Els meus pulmons no s'inflaven d'aquell aire que tenia al voltant. Aquell mateix, que havia fet entrar i sortir tants milers de vegades, sense donar-li la més mínima importància. Ara el volia dintre, i no entrava. Amb una velocitat extraordinària he tingut la cara completament banyada de suor. Era una suor amb vida, que semblava abandonar-me. Dir-me adéu.

L'instint em fa moure, el meu cap i la meva espalda puguen contra ta porta. Ni un poquet d'aire vol entrar al meu cos. Arribo a l'habitació de ta meva germana. Intent tossir, però res, sembla que el meu mecanismes hagi aturat. Sent els batecs del meu cor al cap. No sé per què he acudit a la seva habitació. Què pot fer ella? Ve corrent al meu devora i em colpeja l'espalla. Res. Em xerra. No sé si no la sent o si no puc respondre. Surt de la seva habitació. Tot just haver-ho fet, veig aquella gota de suor a la punta del meu nas. Diu que se'n va. Ja no té raons per estar aquí. Jo li dic que no, que quedí, que aquest és el seu lloc, que encara he d'aprendre molt, que he d'estimar, que he de ser estimat, que som jove. Els meus músculs comencen a defallir, diuen que ja està, i tremolen perquè jo deixi de preocupar-me. No diferencio entre llàgrima i suor. Veig com el terra s'atraca, els genolls ja s'han rendit. Estic a punt de pegar a terra, de ser vençut per una aspirina, una cosa que m'ha d'ajudar.

Però jo no dic adéu, jo no, encara no, trio patir i poso els meus braços davant el cap. Del cop, sent com un filet d'aire creua el meu coll i entra dins el meu aparell.

Però és insuficient. Quant de temps fa que no respir? Massa! Aspiro amb força, el necessito, l'estim, que entri. Massa potència pel foradet. Sona un crit ofegat. És meu. Tos. És meva. Estic al límit, necessito que entri més, molt més. No aconsegueixo res. Torn a veure la gota de suor, encara és allà. M'adono que així no aconseguiré res. La veig a prop. La gota ja no s'aguanta. Aquella miqueta d'aire posa el meu òrgan més important en funcionament, el cervell. Ara només intent agafar un poquet d'aire, però més ràpidament. Aspiro, expiro. Repeteixo unes quantes vegades. Sembla que tot torna a funcionar. Sent la meva gargamella i cavitat nasal plena de trossos d'aspirina. Mir al meu voltant. Estic assegut a la cuina. Ma germana m'ha dit aquí, on tot ha començat. Mir la taula, és plena de saliva. Ni m'havia adonat. Ella està davant mi, em diu que si estic bé faci un gest afirmatiu amb el cap. Jo l'intent moure, però no sé quin gest faig. Tard una mica en reposar-me. Crec que ja estic bé.

Això que he escrit és un fet que m'ha pasta realment

Joan Arnau Rosselló. 3r ESO. CIDE.

KIMATHI I L'AMULET DE LA SORT

Despertava un nou dia. El caliu de la foguera d'anit encara era vermell, igual que el sol que encara era a l'horitzó, mandrós d'aixecar-se com cada matí. Kimathi s'aixecà de la seva hamaca, que es gronxava a la cabanya on ell dormia. Ja feia estona que estava despert, cuidant del seu pare. El seu pare tenia una malaltia incurable, i per moltes cures que li apliqués el mag de la tribu, no sanava.

A fora, la selva l'esperava, com sempre, verda i salvatge. El terra estava humit per les pluges de la nit, però el sol escalfava de valent i les tornaria a assecar. El seu lloro de colors el va saludar amb un xiulet, i ell li va contestar igualté bé. Ja feia temps que dominava el llenguatge de qualsevol ocell, al cap i a la fi, vivia entre animals. De vegades, quan era petit, s'havia imaginat que volava amb els ocells, per damunt dels arbres verds de la selva que amagava la seva tribu decuriosos i tocant amb les ales les aigües del riu, que tants perills amagava.

El so del corn el va fer despertar dels seus somnis. Cridaven la gent que encara no s'havia llevat i convocaven els que ja ho havien fet al centre del poble. El sol ja s'havia llevat, això volia dir un bol de cereals per començar el dia amb forces. Durant la menjada, el mag li va dir que aniria a visitar el pare.

Després de menjar, van arribar a la cabanya Kimathi i el mag. El pare estirat sobre unes mantes que havia fet la mare amb la llana de les ovelles del poble i Nwami; la mare, li donava els cereals al pare. El mag va de cura que feia cada matí. També n'hi feia un altre les nits de lluna plena, aprofitant els poders que tenien les nits com aquella.

Però, llevat de tot el que ha passat fins ara, que és del tot normal, vasucceir un fet que faria canviar Kimathi. Després del ritual, el mag va fer anar Kimathi a la seva cabanya. Li ho va dir amb un to seriós, com si fos una cosa demolta importància. I així ho va fer.

En ser allà, entre amulets que penjaven del sostre de la cabanya i aromes d'herbes cremant-se, el mag va dir:

- Kimathi, t'he de dir una cosa molt important. Això que et revelaré, m'ho va dir el meu besavi, i a ell el seu, i a aquest també el seu fins a remuntar-nos a temps en què els déus i els massais viviem junts. Hi ha un lloc on podràs aconseguir un remei per a la malaltia del teu pare. Diuen que, allà on els déus vandeixen el nostre món per viure als llocs sagrats, hi creix alguna cosa que compleix els desigs dels massais, com a record del temps en què els déus estaven amb nosaltres. És la darrera-esperança que té el teu pare per continuar viu. Els rituals ja noserveixen de res, Kimathi, i tu ets l'únic que el pots salvar.
- I on es troba aquest lloc sagrat, mag?
- Al temple de Wambe-Yakka, allà on la selva és més espessa i el riu més perillós, però també allà on qualsevol massai estarà en contacte amb els déus, germans dels nostres avantpassats.
- Però... i la meva iniciació de guerrer? És demà passat, i en el casque hi sigui a temps no hauré pogut fer res que demostri que seré un bon guerrer massai.
- No n'estiguis tan segur. Pots demanar el que vulguis al temple.
- D'acord, mag, avui mateix partiré.

I, dit això, Kimathi partí amb el seu lloro cap al temple, sense res més que una llançada i una mica de menjar. Durant un dia sencer va caminar i, per la nit, va dormir al descobert. Va tenir malsons sobre el seu pare i sobre déus quel'atacaven, però la pluja el despertà dels somnis.

Va caminar una estona cercant aixopluc i va arribar al temple. Va entrar-hi, pujant el graons silenciosament per no despertar els déus i provocar que la seva cólera caigués a sobre d'ell. El temple estava fet de roca massissa i tot enredaderes pujaven

pels seus murs, de tal manera que pareixia que volien empresonar-lo. Però una cosa de major importància el va distreure de les seves observacions: hi havia un vell palplantat al mig de la sala principal del Wambe-Yakka. Vestia amb una túnica vermella llarga fins als peus i tot d'amulets li penjaven del coll. La seva barba blanca era esponjosa com els núvols. Una veu profunda va parlar, i a Kimathi li va parèixer que venia de les profunditats mésabismals, de greu que era:

- Què t'ha dut a parar aquí, jove massai?
- Vén a demanar-te un gran favor... qui ets?
- Jo sóc Wambe-Yakka, protector de la selva, incloent-hi a tu, Kimathi, i a la teva tribu. Què em vols demanar?
- El mag de la tribu m'ha fet venir aquí. Diu que en aquest temple sagrat hi ha qualche cosa que pot fer acomplir els meus desigs. El meu pare és víctima d'una greu malaltia i ja no hi ha esperances per a ell més que aquesta. Però, si pot ser, també, m'agradaria que em donés algun objecte molt difícil perillós d'aconseguir, perquè demà és la iniciació de guerrers massai per als joves com jo i, amb aquesta missió no m'ha donat temps a fer cap proesa especial. Sense haver dut a terme tal proesa, mai no podré ser un guerrer.
- Em sap molt de greu Kimathi, però només podràs demanar un sol desig. Hauràs de triar entre ser un guerrer massai o el teu pare. Vine amb mi, Kimathi.

Kimathi li va fer cas, però els seus pensaments corrien com cavalls al galop pel seu cap. Què triaria? Salvar el seu pare o ser un guerrer massai? De totes maneres, el pare, un dia o altre, hauria de morir. I ell mai més no tindria l'oportunitat de ser un guerrer. Què era el millor?

Mentre Kimathi pensava, Wambe-Yakka el va conduir fins una altra sala, després, a un pati interior on hi havia una font de la qual brollava aigua caient per una escletxa oberta al mur del pati. Formava una bassa profunda al terra, l'aigua era cristal·lina. Era la Font dels Desigs!

- Has de dir en veu alta el teu desig i beure't l'aigua a poc a poc. Ah!, només funcionarà si el teu desig segueix el camí correcte, així que tria amb cura quin dels dos desigs vols que es compleixi.
- I quin és el camí correcte, gran Wambe-Yakka?
- Segueix els teus instints, Kimathi, només tu ho saps.

Kimathi va tancar els ulls i va pensar. Després de reflexionar sobre què triar durant una llarga estona, va veure la imatge de la seva mare, la Nwami, que li deia feliç: "Tu ho saps, Kimathi, cerca dintre teu..." I, de sobte ho vaveure clar:

- Cura el meu pare de la seva malaltia!!

I va beure l'aigua a poc a poc, tal com li havia dit el déu. Es va acomiadar de Wambe-Yakka, que li va regalar un dels molts amulets de la sort que penjats al coll i li va somriure. Però el que no sabia Kimathi era que aquell amulet només el duien els déus, i li permetria realitzar la iniciació a guerrer. En tornar al poble, el pare era a fora de la cabanya, sa. Li va donar una forta abraçada, molt content que s'hagués recuperat. Aquí va comprendre que havia triat el camí correcte.

MUSICA PER A POETES

Dolça melodia... les notes ballen per les línies del pentagrama, i el cor s'enlaira amb cada nou acord. El crescendo omple l'aire i les ànimes aguanten la respiració expectant, l'ansietat s'apodera de l'ambient, dels qui escolten i dels qui interpreten; per fi arriba el forte, amb notes àgils però intenses, els arcs treuen un so dens a les cordes, i el pianista pica amb força el teclat. A poc a poc, el violí i el violoncel van disminuint la intensitat, fins que només se senten les rítmiques carícies dels dits experts sobre les tecles blanques i negres.

Com si tot hagués suposat un dur esforç per a tots, tothom alena profundament i acomoda l'orella al nou ritme, suau, més lent, com de vellut. Ara, el gegant negre accompanya amb tercets melòdics, i una veu molt dolça surt del no-res; la violoncel·lista llisca per sobre les cordes, des de dalt fins batedor enllà, prop del pont, com si fossin dos amants que es coneguessin des de sempre; i el so surt com si res per les efes, com si nasqués d'allà i creixés en l'aire, creant-se un espai a l'habitació i a la ment dels espectadors. Notes agudes de violí, com a gotes d'aigua cristal·lina, cauen per sobre la melodia, la banyen i la refresquen, la fan més lleugera. La violinista es mou tan acord al que se sent, que sembla que surti de dins ella.

El conjunt d'artistes irradia pau i tranquil·litat, fins i tot fanquen els ulls per sentir la música més seva, per no veure-la, sinó viure-la. I així, amb l'harmonia en el cos, el so s'apaga sol com un foc que ha cremat tota la nit, i que mor en les cendres dels compassos passats.

Cèlia Rosselló Galmés. 1r Batxillerat. CIDE.

A aquell poeta perdut
enmig de ses mil ànimes,
que aquest món recorda
i recordarà en els seus fulls.

Lletres d'escultor

i cor nu de paraules.

Pintor de somnis, llocs, indrets;
d'aspre destí.

Avui encara hi ets,
vivint dins aquests versos,
morint en tots els teus.

D'aquesta enyorança
la meva llengua escriu
i segueix dins tants records;

Poeta, encara ets viu,
somniant en un laberint
de lletres i llibres,
i cors que et recorden.
Mormola nit d'espant

que un gran poeta ens ha deixat.

Mormola aquesta Mallorca,
el pas de son escriptor
i amb ell, la seva claror.

Sospiren les lletres amb plor
que el seu pare se'n va
i, encara que se n'ha anat,
no caurà mai en l'oblit.
Escrita en lletres i noms,
de paraules encisadores,
la vida d'aquest autor
que mai no podrà morir.
Sols ha anat a descansar
aquesta vida seva.

Fins un altre, Pol.

Marta León. 4t ESO. CIDE.

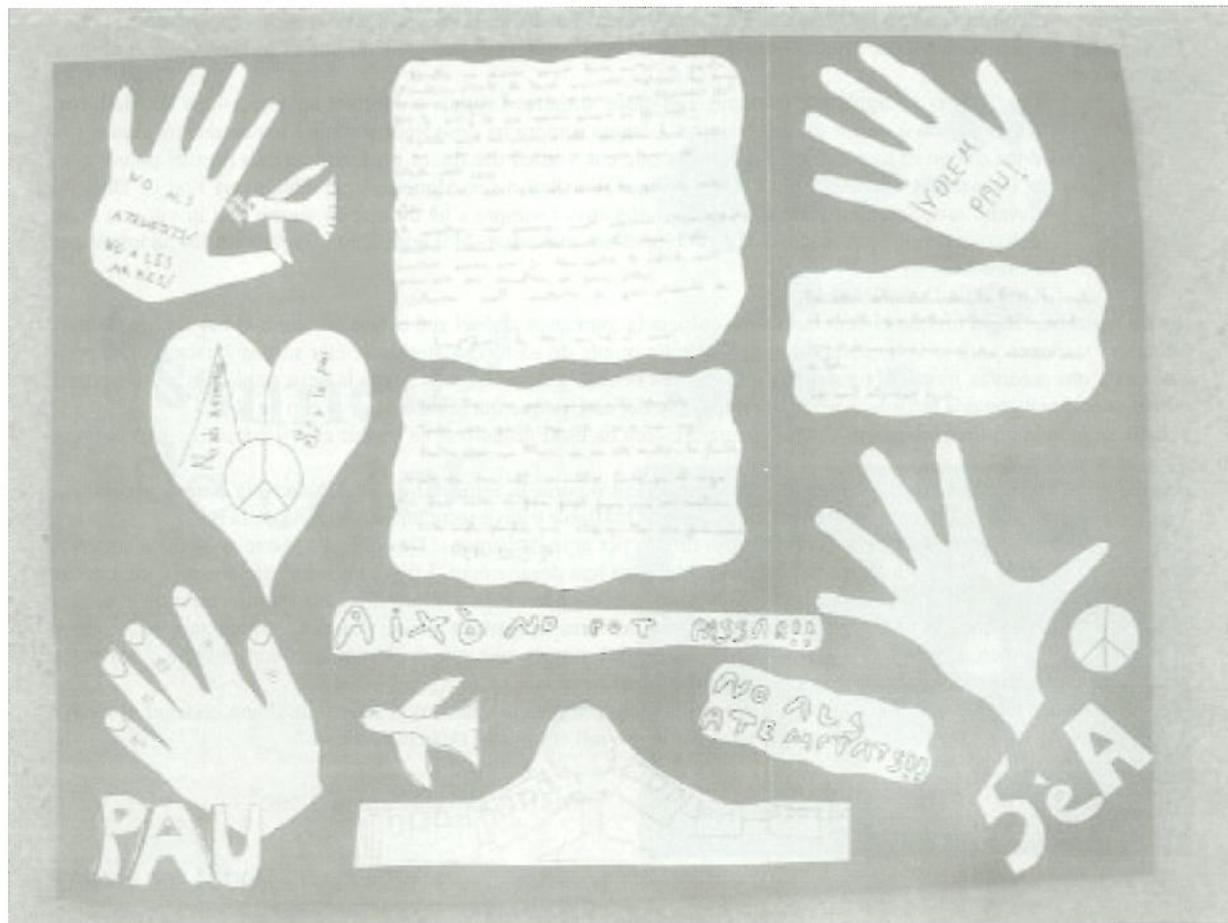
Una angoixa sense definició, no hi ha
lluna plena ni rastre de color.
Present una situació, i no veig la forma
d'escapar. Secrets al meu color buit fins
un nou despertar

que me recull al voltant, el fred.

Tacte a la meva pell, l'obscuritat cobra
una altra dimensió interpretant el seu paper.
Records al cor, són les paraules d'ahir.
Les esperances han perdut el seu valor, no
hi haurà un nou despertar!

Hi ha tantes coses bones, poques coses, cap a dir. Bé, una sola cosa:
VIURE!!!

Néstor García-Muñoz. 1r ESO. CIDE.

Qui creu en l'illa encantada?

Vaig mirar el rellotge per quarta vegada en tres minuts i l'agulla petita encara descansava en un autoritari sis que posava més histèrica. El temps era tan despot que no volia encara el mateix número pel que sempre arribava tard l'escola.

- Maleïts avions...! - vaig mormolar entre vapors d'aigua condensada pel fred de gener. Mirava intensament l'entrada de l'aeroport amb l'esperança de veure-hi allà el mateix nen desbaratat que m'estimava amb bogeria i, per qualquier raó desconeguda i avançatjosa, allà hi havia el meu noi de quinze anys que, per cert, ja no era tan ne

- ¡Pere! - vaig cridar amb alegria continguda pel fredcorrent cap a ell i llençant-me als seus braços. - Però que n'has fet de pallassos de dos pams que eres?

En Pere es pot dir que era el meu mig-germà i, sempre que anàvem de vacances a Barcelona amb els meus avis, en vèiem i passavem tot l'estiu junts. Però en arribar el setembre queia de potes cap a Mallorca i tot dos ens allunyàvem altre cop. ¿Qui m'havia de dir que els seus pares vindrien a viure aquí, a Mallorca?

Durant el trajecte cap a la nova casa del meu amic, varem estar xerrant de moltes coses però tot d'una el tema de Mallorca va emergir amb curiositat emmarcada.

- Mallorca és... una illa de matisos i d'enllaços culturals de tota mena. Aquí hi han esdevingut moltes situacions i contrastos entre societat i cultura. - vaig començar a explicar amb naturalitat.

- Però això ja m'ho sé. - Va dir en Pere amb avorriment - ...què creus que he estat estudiant fins ara? - va protestar.

Vaig callar de cop i em vaig endinsar a la ment a la recerca de l'esperit jovent i a la vegada antic de Mallorca. No havia estudiat mai res de Mallorca a l'escola. Allà ben poc fèiem amb la nostra illa que comparar-la o estudiar-la a partir de Catalunya. Havia de ser qualche cosa més...

- Ja ho sé! La Mallorca màgica! La Mallorca de les llegendes!

- Llegendes? - Va dir interrompent amb emoció.

- Sí! Aquesta illa té milers d'històries d'esperits, bruixes, misteris..., no ho sabies?

- Que et refereixes a les rondalles? - Va dir mig decebut el noi

- No, home. Mai no has sentit parlar de la dona d'aigo, les muntanyes embruixades i encantades con E Teix, El Galatzó i s'Alcalena. La dema Blanca! Les Cases de la por, les possessions encantades!

Hi va haver un silenci on sols se sentia el rumor del motor del cotxe en funcionament, que m'indicava que continuava amb amb relat.

- Les "Dones D'aigo", per exemple. Les cases antigues i rurals, o sobretot les possessions de Mallorca, tenen un pou o millor dit una cisterna. L'aigua sempre ha desodenat somnis i inquietuds màgiques i la dona d'aigo és una d'elles. Són nimfes que ens vigilen des de les profunditats dels nostres pous i qui si t'enamores d'elles. Hi ha una casa abans d'arribar a ses Alqueries que s'anomena Pou de Buc. Allà davant, una cisterna romana des de fa molts anys i sempre s'ha dit que en aquest pou hi viu una dona d'aigo que va quedar encantada per culpa d'un mal amor. Mai nungú no n'ha vist una hi ha tornat per contar-ho.

- I qui és la Dama Blanca?

És un fantasma. Hi ha nits on el vent huracanat colpeja la muntanya amb el seu esfereïdor cant. Quan els braços dels arbres es sacsegen com si volguessin allunyar-se i tot's omple de sospirs misteriosos, ella surt en busca d'un espai solitari a qui predir la mort. Alguns diuen que la seva bellesa exalta els bocós amb la seva pal·lidesa i llum pura, altres que és una geganta terrible, però ningú no ho sap del cert, ja que qui la mira, mor al cap de poc.

Abans se le veia a pinars com Son Caulells que ara com ha estat urbanitzat ha perdut el seu encant... però segueix pels boscos deshabitats.

Hi va haver un moment de silenci penetrant, mentre Pere digeria la informació. Tot d'una vaig pensar a contes més agradables, ja que, com a benvinguda, aquella Mallorca estava resultant ser una illa de la por.

- Però aquesta tradició de fantasmes no viu per aquests cantons. Des que el turisme va venir a aquestes illes, la majoria de les llegendes de Mallorca han desaparegut. I fins i tot les tradicions més importants viuen d'una manera reduïda. Sols viuen en els pocs cors mallorquins que estimen aquesta illa. A Mallorca el més important és enfosar la terra constraint pisos, finques, urbanitzacions, centres comercials, hotels i clar, les platges. Potser només ens quedí el mar que ens envolta i les cases amagades que ens varen ensenyjar els nostres besavis...

Però encara que tot això enfonsi Mallorca con a l'atlàntida, sempre ens quedarà el saber que l'hem conegit al més pels seus misteris i no només per tot el que va sofrir en els mil contrastos de la història, no?

El cotxe es va parar de sobte...

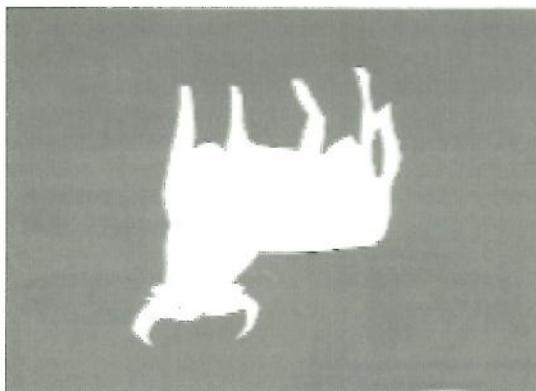
- Benvingut a la Mallorca màgica amagada...

Marta León 4t es...

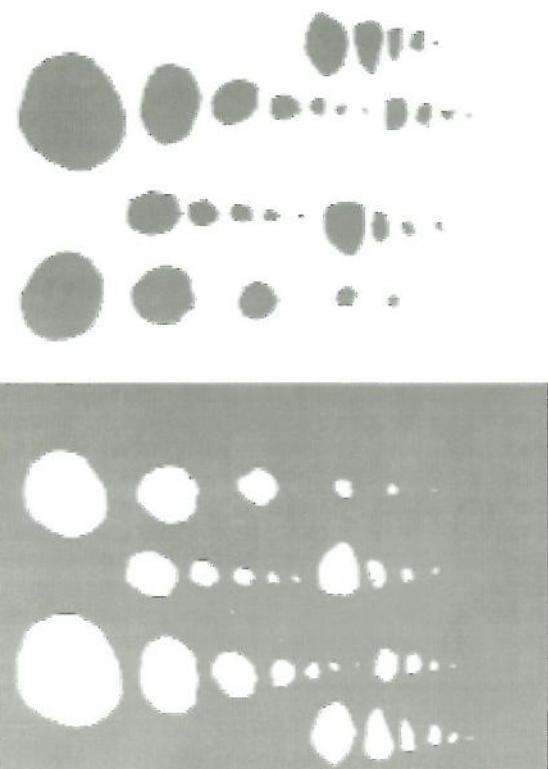
*Simetria
de forma*

Javier Ramos

*Assimetria
de color*

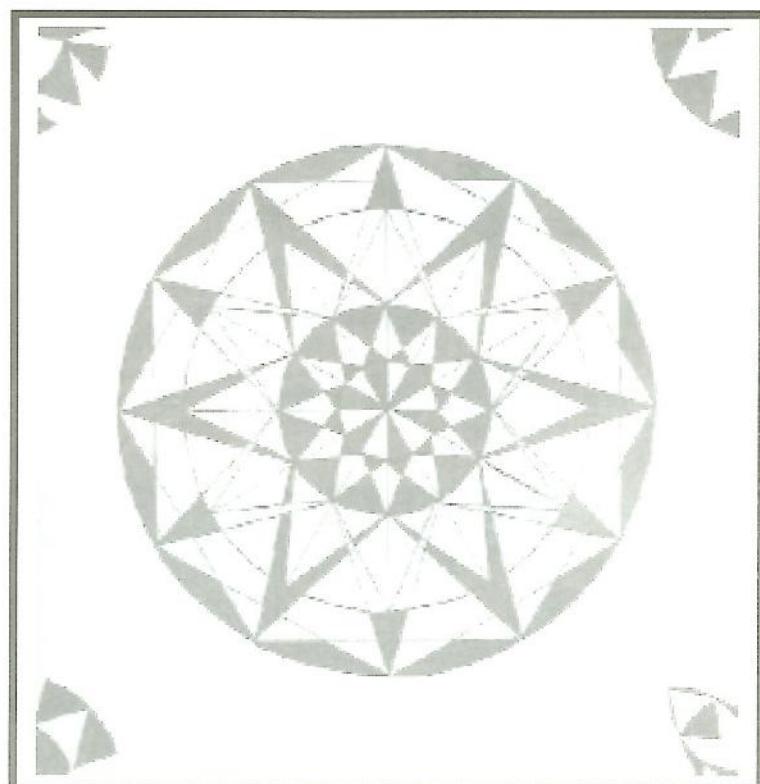
Jose Carlos Segura Alfaro

P
o
i
g
o
n
s
e
s
t
r
e
i
-
a
t
s

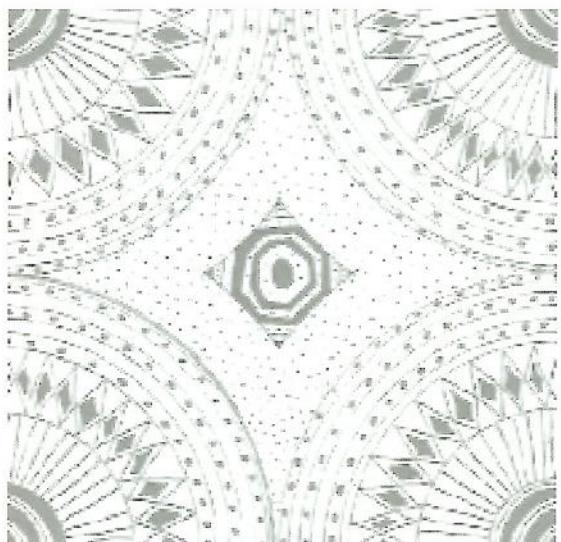

Laura Hernaiz Asqué 1r ESO B

Margalida Muntaner Alonso 1r ESO B

Ornamentació

Núria Pacheco 1r ESO B

Sarah Dodol 1r ESO

geomètrica

Yasin Masry Pastor 1r ESO C

Anagrames d'empreses

Empresa d'electricitat

Rafa Güeto García
4t ESO B

Empresa de mòbils

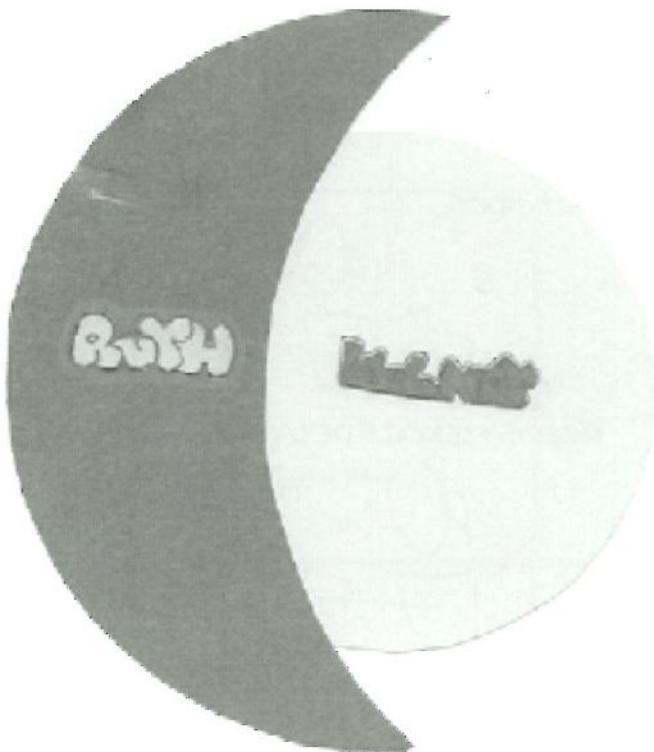
Sandra García Jiménez
4t ESO C

Tenda d'animals

Matias Shamshoyan
4t ESO A

Tenda de roba fashion

Ruth Gomis Soberats
4t ESO C

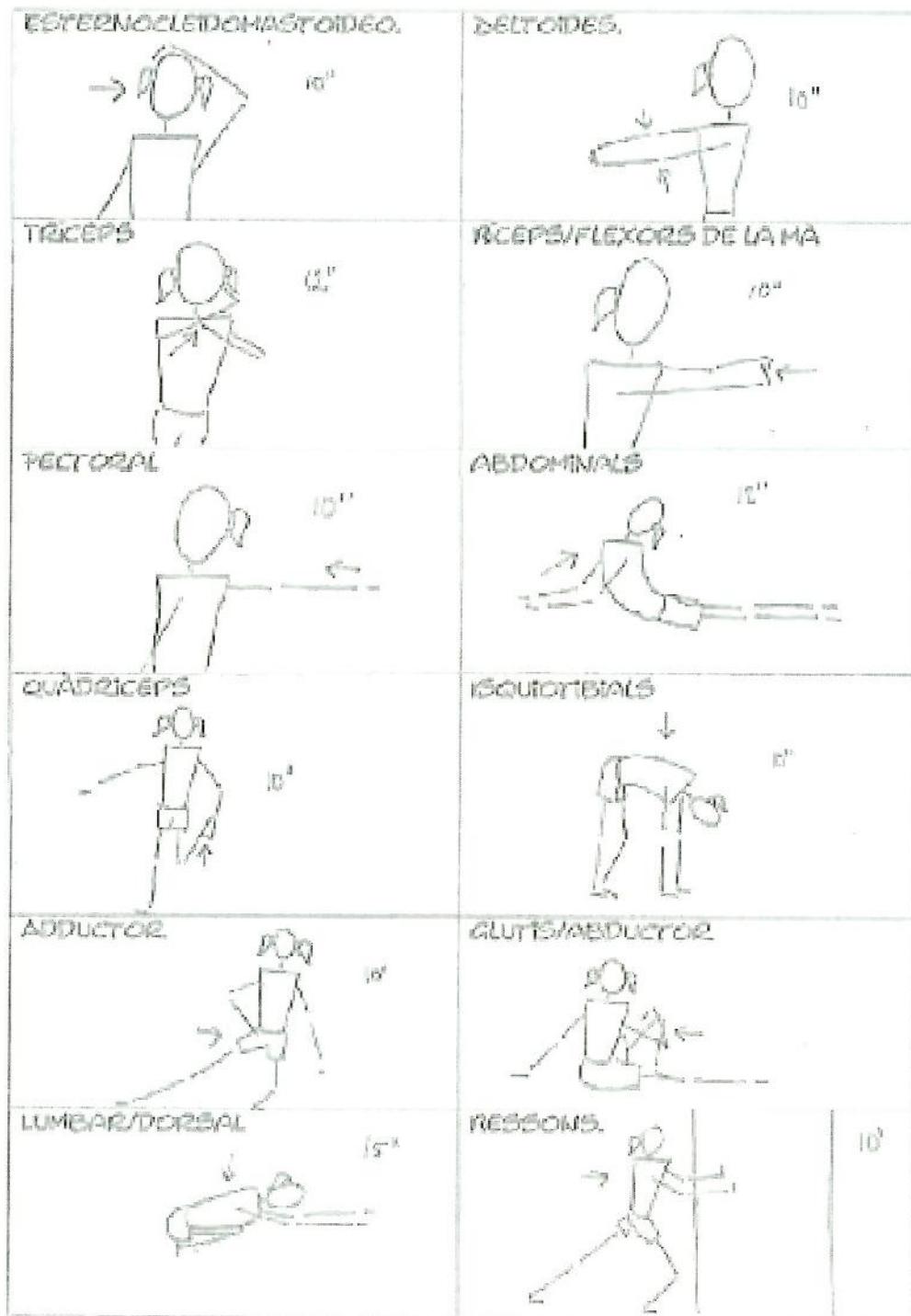
Tenda de claus

Maria Agustina Rendine

Els estiraments

Estiraments

Rocio Sebio 1r ESO A

Marina Andreu Ir ESO A

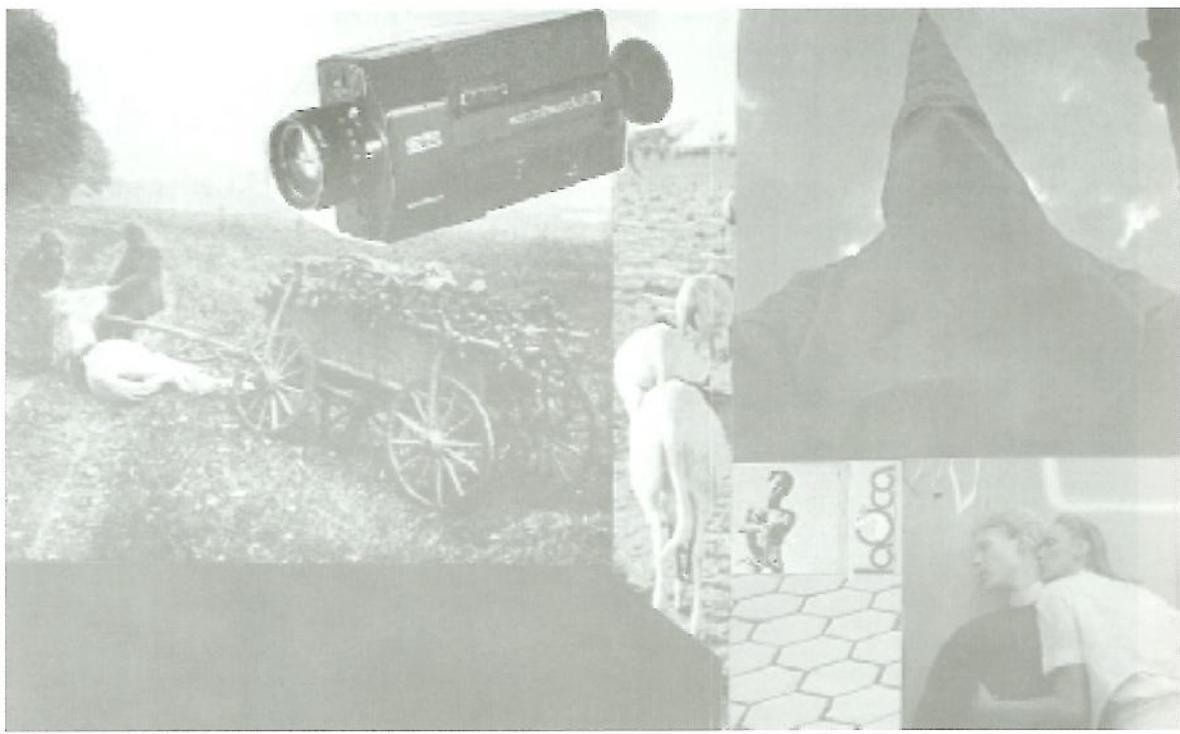

Tomeu Amengual Calafat 4t ESO C

Marta Clemente García 4t ESO D

Vicente Rivero Ortega 4t ESO B

Agustina Rendine

Sara Sánchez Sánchez 4t ESO C

Daniel Madrid 4t ESO B

**C
a
-
i
g
r
a
m
e
s**

Toni Marc Vidal Mut 1r ESO C

Noelia Tomás Gómez 1r ESO C

c
-
i
g
r
a
m
e
s

Toni Marc Vidal Mut 1r ESO C

Noelia Tomás Gómez 1r ESO C

Setmana cultural a infantil

ACTIVITATS QUE HEM FET DURANT LA SETMANA CULTURAL:

1.- HEM FET TITELLES I JUGAT AMB ELLES.

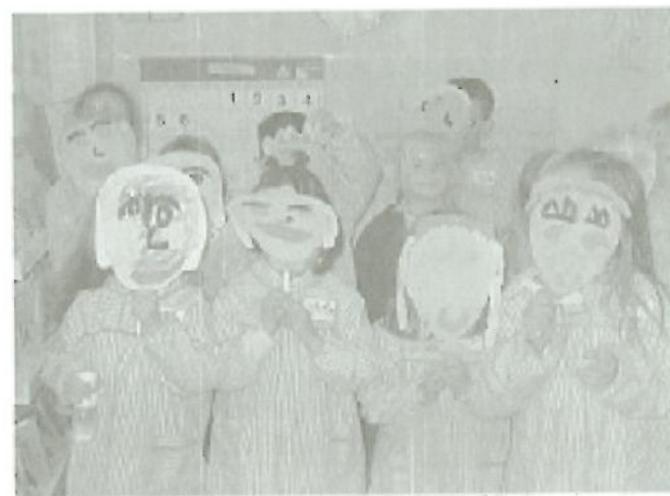

2.- UN ALTRE DIA, ANAREM AL PATI D'ARENA A DESFRESSAR-NOS.

3.- UNA MARE VA VENIR A CLASSE A CONTAR-NOS UN CONTE MOLT DIVERTIT.

4.- I TAMBÉ HEM FET GARETES.

CARMEN

CARLA

LA CLASSE DE LES FORMIGUES D'EDUCACIÓ INFANTIL (AGE)

ALBA

JORDI OSCAR ANDREU CARLES

CARLOS

ELIS

ALEX FERNANDO SERGIO

ESQUI

MIRELL

EVAN

LIAURA MARINA MARINA

PATRICIA

TOMEU

JORDI

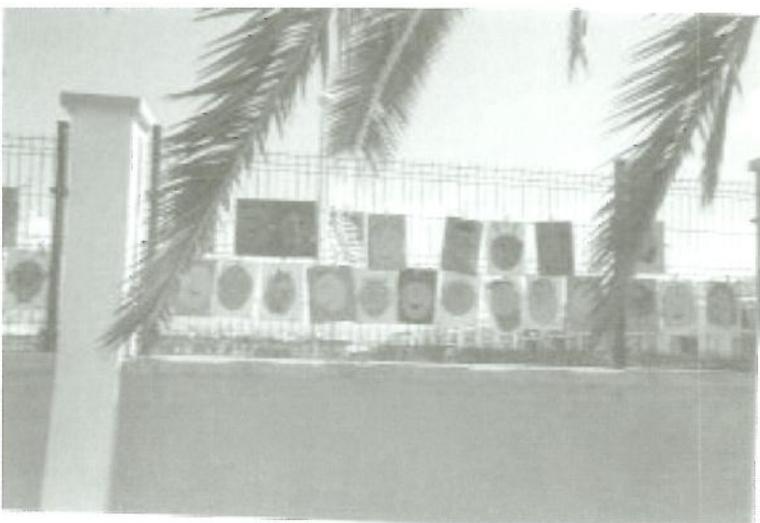
MARIA CLAUDIA

LEONOR

Tallers

Durant tota la setmana cultural, els alumnes d'EI hem fet molts tallers al pati. Ens hem disfressat, hem fet titelles... Aquí teniu un exemple de la feinada que hem fet.

La Caputxeta vermella

El conte que més hem treballat i que més ens ha agradat a tots els alumnes d'EI ha estat el de *La Caputxeta vermella*. Hem fet dibuixos, escrit de nou el conte, ens hem disfressat i, fins i tot, l'hem representat.

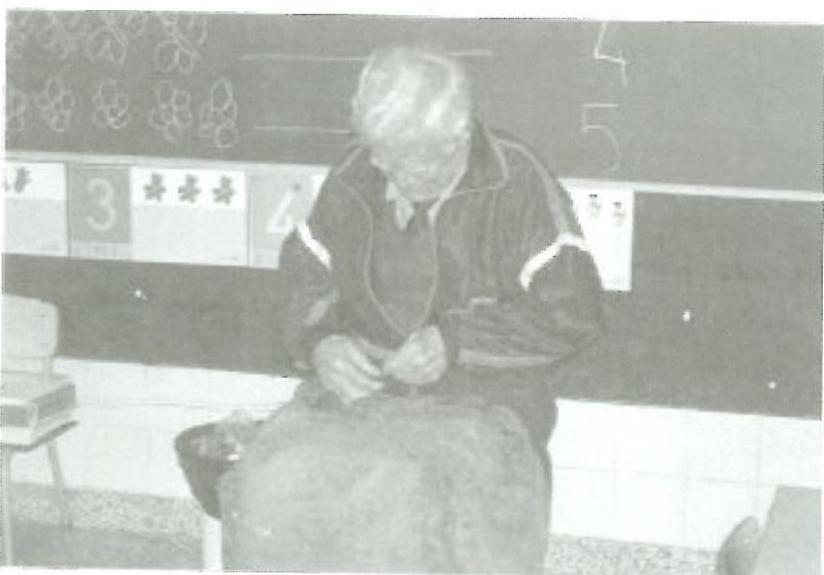
No es podrà dir que no feim feina, eh!

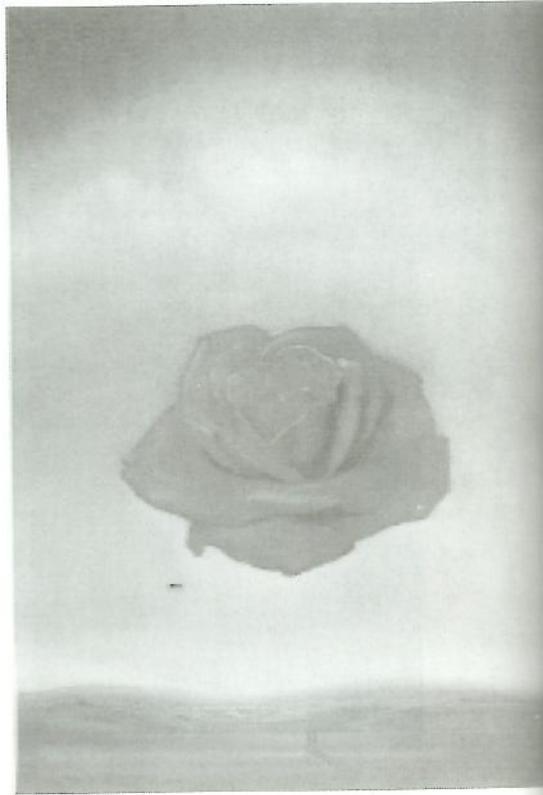
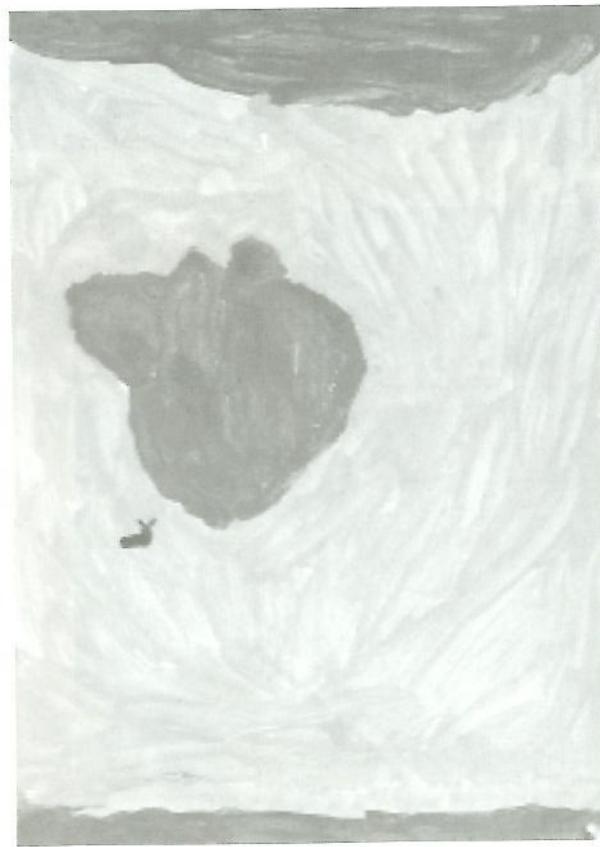
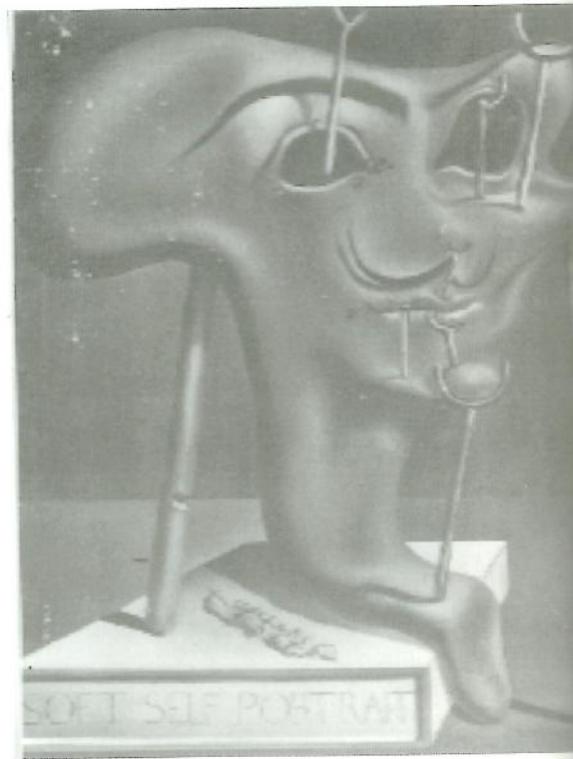
Panerets

Els alumnes d'EI 4A feim el paneret de la caputxeta vermella. En Pere Antoni Salom, padri de n'Alicia, ha vengut a ensenyar-nos com es fa. Ha estat un horabaixa ben divertit i, sobretot, molt instructiu. Que en saben els nostres majors!

Els nins i nines de 5 anys E imiten Dalí

La llegenda de Sant Jordi

La llegenda de Sant Jordi

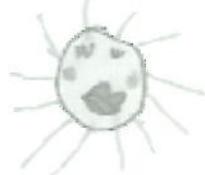

La llegenda de Sant Jordi

per 5 anys d'infantil

LA LLEGENDA DE SANT JORDI

La setmana cultural

Ara Smitte

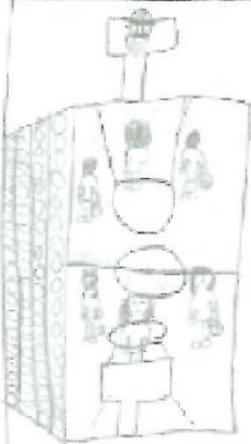
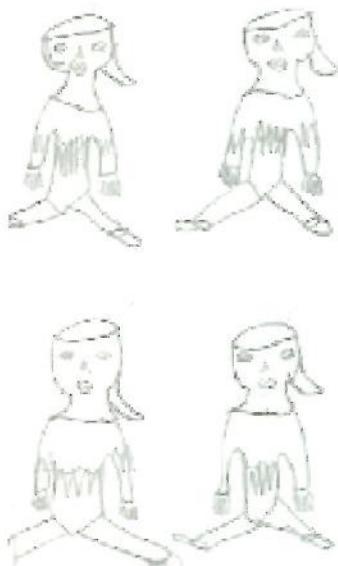
Jan 3º

La setmana cultural

Mis amigos y yo hicimos
el festival de gastronomía.
También

Y nos salimos y dimos en la clase y yo hice un
concurso número el mejor mural del peñito Leo.
de Bosquet.

Y por último vimos
los concursos

Setmana cultural

Adrián clase 3^ºE

Bosquet

La primera vez
no lo hice muy
bien porque no
sabía nada

La 2^a ya puse
mejor aun que
mis amigos me
superaban

La 3^a ya me
fue un poco mejor
pero se me fue
la pelota.

La 4^a ya
iba super bien

Guanyadors del concurs de dibuix de la festa de primavera

Nora Riera Martínez 5è C Educació Infantil

Irene Ribas 1r C Educació Primària

Llucia Cabot Talers 3r ESO A

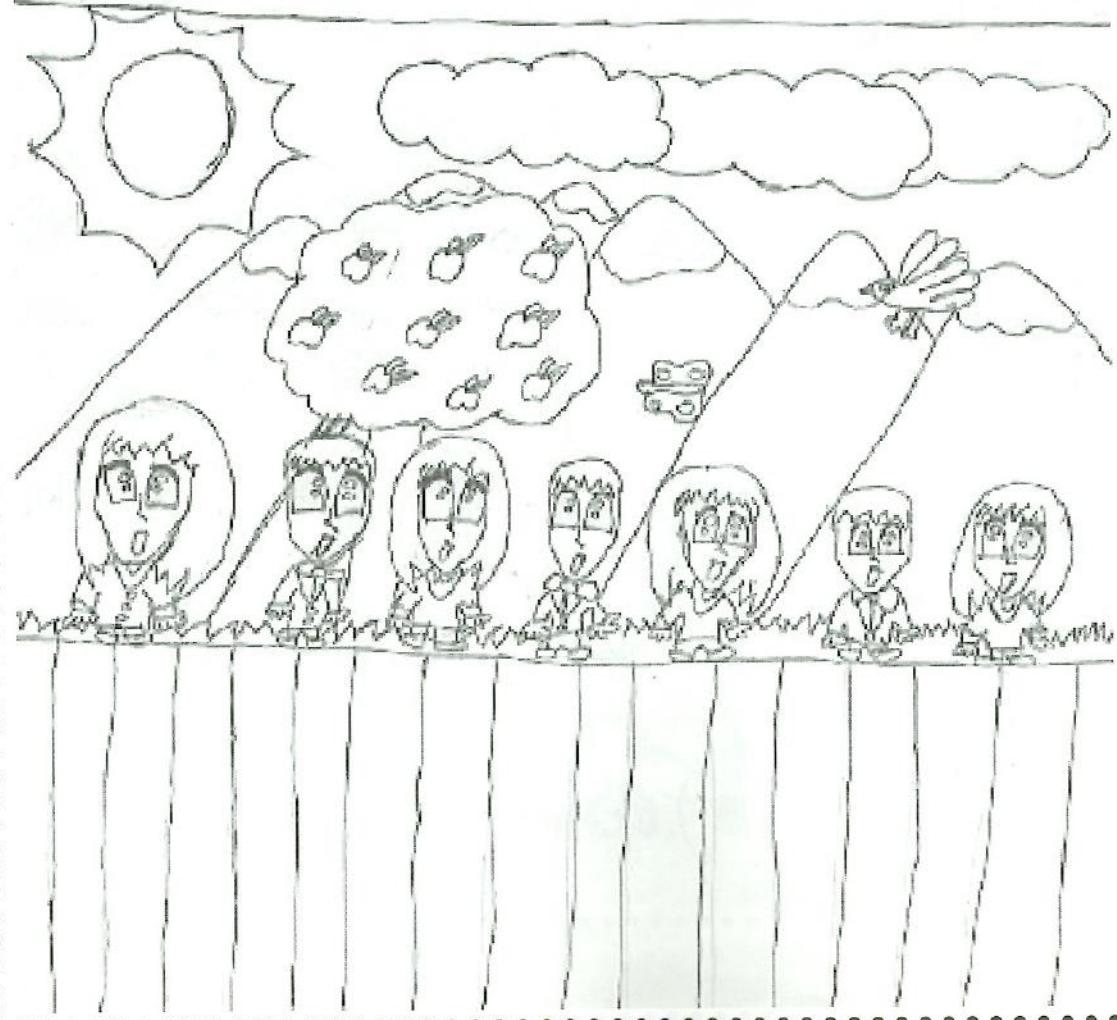

Aitor Alonso 1r Batxillerat A

XXI FESTA DE PRIMAVERA

Si baixes al festíval
no sabrás cap altre ball.
Men el pes cap al carregat,
mas la el pes cap al d'aturat.
Per p'munt,
per avall,
la festa és una coreografia.

Xavier Martínez Bió 3r A Educació Primària

Premis literaris de català

PARTESC AMB ELS MOIXOS

Don Antonio, cap d'estació, jubilat, té un fill, una nora, un nét que es diu Antonio, però li diuen Nino, i una néta anomenada Daniela, però ningú que li faci cas.

—Record —començà a contar— quan era cap d'estació...
—Papa —l'interromp el seu fill—. Em deixes llegir el diari tranquil? Estic molt interessat en aquest article.

Don Antonio es dirigeix a la seva nora i torna a començar des del principi:
—Record quan a l'estació...
—Papa —l'interromp la nora—. *Per què no se'n va a fer una volta?* No veu que estic abrillantant el paviment i no puc estar per vós.

Don Antonio no té més sort amb el seu nét Nino, que ha de llegir l'apassionant còmic de Satan contra Diabolus, prohibit per a menors de devuit anys (ell en té setze). Aleshores, posa totes les seves esperances en la seva néta, a la qual deixa, a vegades, tocar la seva gorra de cap d'estació, però Daniela està molt ocupada i li diu:

—Padrí, no em facis perdre el programa infantil de la tele, que és molt instructiu.
Daniela té set anys, però li agrada moltíssim tot el que sigui educatiu.
Don Antonio suspira: “En aquesta casa no hi ha lloc per als jubilats dels ferrocarrils amb quaranta anys de servei. Un dia d'aquests me'n vaig, paraula. Partesc amb els moixos”.

Dit i fet, un dematí surt de casa dient que se'n va a comprar; però, en canvi, se'n va a la plaça Argentina, on, entre les runes de l'antiga Roma, estan acampats els moixos. Baixa les escales, bota la barra de ferro i es converteix en moix. Al cap de pocs segons, se li aprova una moixa un poc pelada que el mira. I el mira i el mira fixament. Finalment li diu:

—Perdona, tu no ets don Antonio?
—No vull ni recordar-me'n. He presentat la dimissió.
—Ah, ja em pareixia, saps? Jo era la mestra jubilada que vivia davant ca teva. Segur que m'has vist, o a la meva germana.

—Us he vist, sí i us barallàveu sempre a causa dels canaris.

—Això és. Estava tan farta de baralles que vaig decidir venir a viure amb els moixos.

Don Antonio es quedà sorprès. Pensava ser l'únic que havia tengut una bona idea. Però veu que, de tots els moixos, ni la meitat són moixos-moixos, els altres són persones que han presentat la dimissió. Hi ha un home que es va escapar de la residència d'ancians. Hi ha dones soles que no aguantaven més els seus homes. Hi ha un jutge dels tribunals, jove, amb dona, fills, treball i cotxe, que no se sap per què ha vengut.

Els moixos-moixos no es fiquen amb els moixos-persones: els tracten absolutament igual que als altres. Entre ells de vegades murmuren:

—Dones a nosaltres no se'ns ocorreria convertir-nos en homes, tan car com està el menjar!

—Avui hi ha una conferència d'astronomia, vendràs?

—Naturalment, l'astronomia és la meva passió. Record que quan era cap d'estació...

Tots els moixos escolten amb atenció, volen saber moltes coses sobre els trens, i fan preguntes.

Don Antonio està molt content. Arriba la nit i comença la conferència:

—A veure —diu la moixa-mestra—. Mirau allà, és l'Óssa Major. L'altra és l'Óssa Menor i aquella és la serp.

—Pareix un zoo —diu un moix.

—A més hi ha la cabra, l'escorpí...

—Fins i tot això! —se sorprèn un.

—N'hi ha alguna que es digui moix?

—No n'hi ha cap —diu la mestra.

—Ni una estrella molt petita, petita, que es digui moix?

—És a dir —esclata un moix—, que han donat les estrelles a cans, porcs... i a nosaltres res. Molt bonic!

Tots comencen a protestar i la mestra els intenta tranquil·litzar. Els moixos decideixen fer una manifestació de protesta. S'envien missatges de mòbil entre tots els moixos del món i es reuneixen tots al Coliseo a mitjanit.

Al matí següent els turistes van a visitar el Coliseo, però no poden perquè està ocupat per milions de moixos, els quals ha penjat un cartell que posa: "Coliseo ocupat, volem l'estrella moix!"

Després de la manifestació tots tornen a casa. Comencen a fer plans, i quan don Antonio vol xerrar no pot perquè sent que el criden:

—Padri! Padri!

És na Daniela que surt de casa perquè ha reconegut el seu padri.

—Padri dolent, per què has marxat? Fa dies que et cerc. Torna ara mateix a casa.

—Quina nina més guapa! —diu la moixa-mestra—. En quin curs està? Té bona lletra? Es renta les ungles?

—És molt bona, vaig a acompanyar-la per creuar el carrer.

—Ja ho entenc —diu la moixa-mestra—. Bé, jo també aniré a veure com està la meva germana, potser té artritis deformant i no es pot fermar les sabates.

Quan don Antonio torna a casa, tots el mimen molt, li fan cas i l'escolten. Don Antonio decideix quedar-s'hi. Va a la plaça Argentina, bota la barra de ferro en el sentit contrari i torna a ser una persona.

Arriba la nit i surten tots els moixos. Els moixos, pobres i ja vells, recorden quan eren persones, conduïen cotxe, escrivien a màquina, eren joves i tenien al·lota.

L'esperança

En sortir del cotxe, vaig tancar els ulls i vaig respirar, suauament, aquell aire tan pur de la vall. En obrir-los em va enlluernar un raig de sol d'aquell dia tan brillant. En Tomàs va treure la cadira de rodes i m'hi va asseure a damunt. En Tomàs era el meu millor amic de tota la vida, l'únic que em va ajudar en els moments que ho necessitava. Ell va estar amb un d'es d'aquell dia. Ja feia un any que els metges m'havien dit que estava malalta, molt malalta, que tenia càncer, només em donaven mig any de vida, l'havien trobat massa tard. Des d'aquell dia el món se'm va caure a sobre, jo no hi veia sortida. Fins que un bon dia va venir en Tomàs i em va jurar que aquests últims mesos serien inoblidables per a tots dos. Però aquests mesos

es van convertir en un any. I d'aquell dia dins ara tots els dies els hem passats junts.

En Tomàs va començar a empènyer la cadira a poc a poc, mentre els dos contemplàvem aquell paisatge. En verure que la cadira no podia avançar més, em va agafar en braços fins la vora del riu, m'assegué damunt l'herba i després es va posar al meu costat. Vaig posar el cap sobre el seu pit i ell em va abraçar amb molta cura. En aquell moment era feliç com havien estat tots els altres compartits amb en Tomàs. El dos sabíem que havia arribat el moment però ell no deia res. Vaig tancar els ulls i me'n vaig anar en pau. En Tomàs, en saber que no respirava, m'abraçà més fort i es posà a plorar.

Marta Regis Crespí 2n ESO A

PENSAMENTS

En un racó, tancada a la meva habitació, no puc evitar posar-me a pensar el que em passa i decidir si fer-ho o no. Estic perduda. No físicament, sinó psicològicament. Sent que no encaixa en aquest món. Tenc tot i més del que podria imaginar. Bé! En realitat em falta una cosa, la més important per a mi: sentir-me estimada. Jo sóc d'aquelles persones que et diu que t'estima i et consola quan estàs trist. Però la gent no s'adona que jo també necessito que m'ho diguin alguna vegada. Les meves orelles estan acostumades a sentir-ho de la meva boca, però molt poques vegades de la dels altres. ¡No puc imaginar el feliç que em posaria si ho sentís dir a un altra persona! Fins ara, havia tret unes notes excel·lents i envejables. Però mai hi havia ningú que em donés un copet a l'espalla i em digués: així es fa! Estic orgullós de tu! Encara que no s'apreciï, això es nota moltíssim. Havia pensat estudiar dret... però ara ja sé que no l'arribaré a estudiar mai. Ja tenc decidit què faré. M'he adonat que no només existeixen els estudis. M'havia capificat en ells per a desfer-me de la realitat. Sí! Aquella realitat que em fa mal i no vull ni puc assimilar. Sóc jove, hauria de sortir i gaudir o (això és el que tocaria). Però no em sento capaç de fer-ho. M'estic adonant que mai m'he sentit estimada. Ni tan sols quan no tenia cap mal de cap. La gent es pensa que sóc forta i que ho comprenç tot. Jo no vull ser adulta! Vull tornar temps enrera, quan estava al pati jugant amb els meus amics sense cap preocupació. Tot era tan diferent! Et pensaves que a la vida eren tot rialles. I vos puc assegurar que no és així. La gent és feliç perquè només agafen el millor de les coses que els passen al llarg de la seva vida. Però, la gent que aconseguim oblidar les dolentes, que pesen més que les bones, què fem? La gent diu que la vida comença amb llàgrimes, segueix amb somriures i acaba amb somriures, però, per a mi la cosa no és així. Per a mi és: la vida comença amb llàgrimes segueix amb llàgrimes i acaba amb llàgrimes. A més, les coses no són mai com t'agradaria que fossin. En el món hi ha moltes preguntes que comencen amb un per què, però que ningú les intenta contestar. Jo en tene moltes d'aquestes. Diria que fins i tot massa. Em segueixen a tots els llocs i crec que és impossible conviure amb elles. Per això les intento contestar, encara que no puc.

El crit de la mare em separa dels meus pensaments. Segur que el pare ja li està tornant a pegar. No puc aguantar més la situació. Ho acabaré fent.

Em fic dins el llit. Col·loc el cap davall el coixí sense que passi aire i... aguant la respiració. Així és! Ara podré ser lliure, feliç i sense cap preocupació. Em suïcidaré. Adéu estimat món!

Antònia Pozo Comas 3 E.S.O. A

Petita recançà d'una marca al mar

Plourà i el disc del sol s'apergamina. Equinoderms sortiran a veure'l; la marea baixarà i el rumor de la matinada despertà l'enyorança al port.

Plourà, i sota la cova del port vell a la nova entrada d'un sol ple, llevarem aquest escull de colors negres o grisors... ha arribat el pescador i amb ell un sospir del cel.

Al oïrt Portocolom s'amaga una terra blava.

Terra roja encesa

de tanques verdes d'ametller,
el vent que canta i gemega
per l'antic tronc d'oliver.
Riu i riu amb rima verda
dins la terra que l'abraça
si no és pell l'escorça d'arbre
és la sang que el té despert.
Un paisatge amb cant i so
d'esyonça mallorquina;
crida l'arcàdia perduda
i mai no arriba el pagès

I a la terra la sang recorre els camps oblidats

La finestra pentina la cuina de sol
I l'aigua freda que d'estança salina
dins d'un poal que gela, del pou

Escolta el rumor, soroll dins de l'aigua
és com un plor, un mormoli de les ones
Es tremolor, el cor és a l'aire
i un nou gemec's escoltà a la possessió
amb amor, amargor i un flaire d'angunia
La dona que s'amaga a esperar
existida al no-res, escoltada a la fi
amb passat d'esperança perduda.

La dina d'aigo arraconada en mil llegendes, mai recordada pels mallorquins.

Marta León 4t eso F

El temps

No m'agrada el pas del temps,
veure gent a corre-cuita
cada instant mirant el rellotge,
sentint-se lligats, importants.

No podem aturar-lo,
ni tan sols dominar-lo
serem simplement, sense poder evitar-lo
esclaus del temps.

Encadenats als segles,
als anys, als mesos, als dies,
i, fins i tot,
als segons.

Em sento en una presó,
on les cel·les són el temps

i el rellotge el guàrdia,
que em fa viure una rutina
a cop de despertador.

Per un moment,
aturem els rellotges,
traiem les piles als despertadors,
vull pregar un fort crit
per a l'alliberament,
“Si us plau,
que pari el temps!”.

Tot i que sigui només,
per uns segons.

Joan Noguera 1r Batx. C

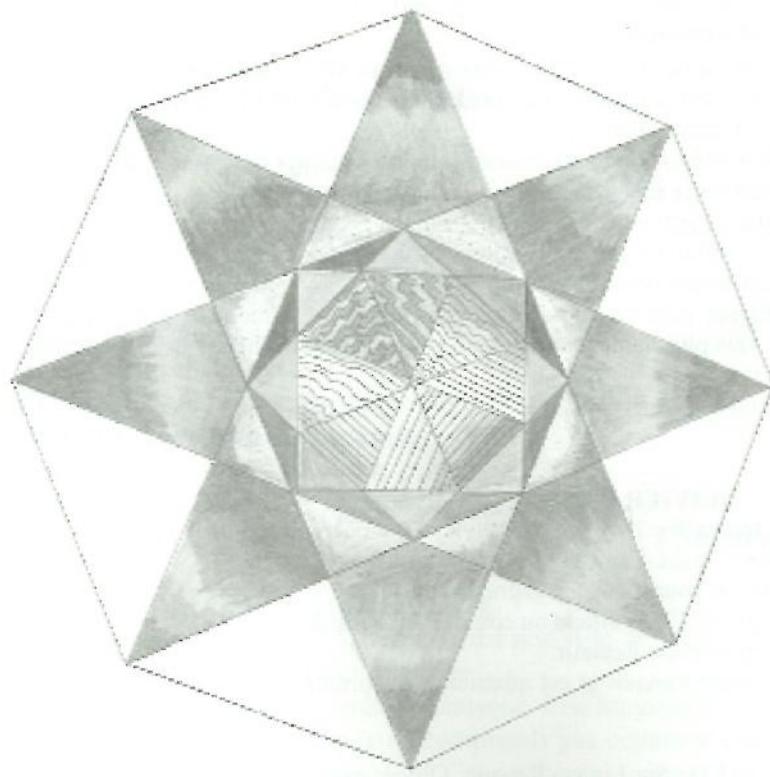
EL LLORET I EL FUSTER

Això era i no era un vell fuster, molt pobre, l'única companyia del qual era un lloret que vivia en una petita gàbia destortalada, però en què el fuster mai no deixà que faltés menjar, beure o higiene. El lloret li feia companyia durant les seves llargues jornades de treball, sense prendre atenció a la minuciosa i complexa feina del seu protector. Víctima del temps, el vell havia perdut el pols a les mans, i les mans li tremolaven considerablement i, sovint, es picava amb el martell als dits. Era en aquest moment quan el lloret deia allò que sabia dir: "Vell inútil, vell inútil!! JAJAJA". I així dia rera dia, mes rera mes, any rera any...

Un dia el vell acabà un dels projectes en què més temps, suor i estalvis havia invertit: havia construït una gàbia preciosa, enorme i amb tota mena de luxes per al seu lloret. Després d'observar uns minuts amb el cor esglaiat de felicitat com el seu lloret gaudia de la seva nova llar, va haver de tornar a la feina, que no era poca. Però, encara atordit per l'emoció, es va picar amb el martell els dits. Alçà la vista i mirà el seu lloret esperant que aquest digues la seva frase. El lloret va fer un cop d'ull a la nova gàbia, va mirar fixament el vell i el seu sagnant dit i va dir: "Vell inútil, vell inútil!!! JAJAJA". El vell continuà silenciós amb el seu treball.

I encara són vius si no són morts, i al cel ens veurem tots plegats.

Alex Araújo Barceló

Marina Andreu Gómez

CONCOURS LITTÉRAIRE EN FRANÇAIS

23 avril 2004

1r ESO: Margalida MUNTANER ALONSO
2n ESO: Robert Lluis CORTÉS VERMEULEN
Mateu PERPINYÀ
3r ESO B : Daniel MULET PAPIO
2n BATXILLERAT: Pedro RODRÍGUEZ

RÉDACTIONS SÉLECTIONNÉES EN DEUXIÈME D'ESO :

Vivre avec la peur

11 mars 2004, je me lève comme tous les jours pour aller à l'école. Ma mère, comme tous les jours, met la télé pour écouter les nouvelles. Un attentat à Madrid. Dans un train. Je hausse les épaules ... de nouveau ... un attentat ! Je vais à l'école avec ma petite sœur. Je pense à mon examen de français et j'oublie ce qui s'est passé à Madrid. Mais, à l'heure de la récréation, tout le monde parle de l'attentat. On parle déjà de plus de 100 morts ! Regarder les images à la télé me rend malade. Comment quelqu'un est-il capable de faire une telle chose ?

Je me pose la question : combien on doit haïr pour commettre une telle atrocité ! Qui sont les coupables ? Qui est la personne capable de convaincre tout un groupe de personnes pour tuer d'autres gens pour une idée, une manière de penser ?

Tout le monde crie vengeance. À quoi ça sert ? Encore plus de morts ? D'autres familles détruites pour venger la mort de leurs morts ?

Je crois que c'est facile de raconter à des gens qui vivent dans la misère : le coupable, c'est monsieur untel ! Si la misère est grande, je suis sûre que ces gens n'hésitent pas à tuer.

Comment éviter d'autres attentats ?

Créer un monde égalitaire où tout le monde aurait les mêmes richesses et où il n'y aurait pas tant de différences comme dans notre monde à nous.

Ce serait beau mais c'est un rêve, malheureusement !

Entre temps, nous nous levons, nous allons à l'école, nous étudions, nous jouons, nous faisons nos devoirs ; de temps en temps nous faisons un voyage et nous gardons l'espoir qu'un jour, il y aura quelqu'un d'assez intelligent pour résoudre les problèmes dans le monde. Quelqu'un ? Pourquoi pas moi ? Dorénavant, je ne vais plus demander tant de caprices à la maison, je vais être heureux avec ce que j'ai. C'est un bon début.

Et, entre temps, on apprend à vivre avec la peur !

(Robert Lluis CORTÉS VERMEULEN – 2e D)

OLIVIER PANIS

Olivier Panis est né le 2 septembre 1966 à Lyon. Il vit à Grenoble, au sud de la France.

Tout petit, il aime déjà les courses d'autos et il reçoit un kart.

À 15 ans, il court sa première course et ... il gagne la course !

En 1987, il se met au volant de Elf Winfield au circuit Paul Ricard.

Un an plus tard, il court en formule Renault.

En 1989, il gagne en formule Renault et est quatrième en formule 3, la première année ; puis, premier, l'année suivante.

En 1993, il gagne la formule 3.

Sa carrière en formule 1 (F1) : Sur Ligier- Renault, Olivier gagne comme pilote d'essai. Une année plus tard, Olivier a de nouveaux moteurs : les Mugen Honda. Il entre dans cette équipe. En 1997, il change d'équipe : Prost Peugeot. C'est une mauvaise équipe : o point !

En 2000, il est pilote d'essai chez Mac Laren- Mercédès avec Milca Halclinen (comme premier pilote) et David Coulthard (second pilote). L'équipe BAR – Honda gagne deux ans de suite (2001 – 2002)

En 2003, il est le gagnant de l'équipe Toyota et il renouvelle la victoire en 2004. Avec cette équipe, il a sa première chance.

(Mateu PERPINYÀ - 3e A)

ISA

Elle est douce, élégante et agile : c'est ma chatte.

Isa nous a trouvés il y a huit ans. Un matin, j'en tendis miauler sous ma fenêtre, j'ouvris les volets : elle était là. Une boule de poils ! Aussitôt, je sortis dans le jardin et elle accourut vers moi.

Depuis ce jour, elle ne me quitte plus. Isa, c'est elle, ma belle petite chatte, toujours aussi gentille et douce. Bien sûr, elle n'est plus aussi petite qu'il y a huit ans ; elle ne joue plus comme avant, maintenant elle dort et elle mange. Elle est devenue un peu grosse. De temps en temps, elle s'échappe par la fenêtre et elle va se promener dans le jardin.

Parfois aussi, elle se bagarre avec d'autres chats et elle revient à la maison toute griffée ! Malgré tout, c'est toujours ma petite Isa.

(Carla GEROSA COBO – 2e E)

MON CHIEN

Mon chien s'appelle Lobo. Il a huit ans.

Il est très sympa mais très timide.

Lui et ma sœur sont très copains.

Il est très gros et très intelligent.

C'est un sportif et il est très adorable. C'est vraiment un chien fantastique. Ses yeux sont splendides !

C'est un pasteur allemand.

Il adore se promener.

Il déteste que ma sœur le dérange quand il mange et il n'aime pas les chats.

Il adore courir à la campagne.

Il est inquiet quand il y a du football à cause des feux artificiels.

(Snjezana GAVRILOVIC - 2e E)

LES DOUZE MOIS DE L'ANNÉE

Janvier : Le mois le plus froid de l'hiver.

FÉVRIER : Le mois de l'amour.

MARS : Le printemps vient d'arriver.

AVRIL : Il y a des fleurs partout.

MAI : L'avant-dernier mois de collège.

JUIN : Le ciel et la mer sont très bleus.

JUILLET : La campagne, c'est bien !

AOÛT : Quelle chaleur !

SEPTEMBRE : Je recommence le collège.

OCTOBRE : Les feuilles tombent des arbres.

NOVEMBRE : Les pluies arrivent.

DÉCEMBRE : Le Père Noël apporte les cadeaux.

(Xaviera LAMPRE P – 2e E)

MA MEILLEURE AMIE

Ma meilleure amie s'appelle Xaviera. C'est une fille de mon collège. Elle est blonde, grande, très sympathique, un peu folle et pas laide.

Elle est très très intelligente et très excentrique. Elle aime un garçon de mon collège. Le garçon qu'elle aime est très, très laid et je ne comprends pas comment elle peut être amoureuse de lui !

Elle aime venir au collège parce qu'elle peut, ainsi, voir le garçon qu'elle aime.

Elle a une chienne qu'elle adore. Elle aime aussi la lecture et les voyages au Chili parce qu'elle est chilienne.

Elle déteste le contrôles de Sciences Sociales et la classe de Musique.

C'est ma meilleure amie parce que c'est une fille fantastique !

(Paula COMPANY FEGER – 2e E)

MON GRAND-PÈRE JOACHIM

Mon grand-Père Joachim a quatre-vingts ans mais il dit qu'il se sent jeune et agile.
Quand mes parents travaillent, il prépare les repas et nous jouons aux échecs ensemble.
Je ne sais pas ce que je ferai sans mon Grand-Père !
Parfois, je fais semblant de le protéger pour traverser la rue, pour aller au distributeur automatique. Mais, en réalité, c'est lui qui me protège des voitures.

Le samedi, il mange avec nous et il apporte des gâteaux. Je m'assieds à côté de lui. Il est fantastique !

(Beatriz MUÑOZ – 2e E)

RÉDACTIONS SÉLECTIONNÉES EN TROISIÈME ESO :

MON CHIEN

Mon chien s'appelle Kofy. Je l'ai trouvé il y a un an, quand il était encore très petit. Mon chien grandit très rapidement et il est de plus en plus désobéissant et mal élevé. Il est aussi, chaque jour, un peu plus joli, plus fort et plus rapide.

Kofy adore les voitures. Il voyage toujours installé sur mes cuisses et il aime passer sa petite tête par la fenêtre.

L'autre jour, il s'est trop penché par la fenêtre et il est tombé dans la rue ! Quel désastre !

Mon chien a une petite amie. Elle s'appelle Linda et, elle aussi, est très désobéissante. Malheureusement, elle est très laide !

Oh ! Il est tard et c'est l'heure d'aller promener mon chien !

Au revoir !

(Daniel MULET PAPIO – 3e B)

LA SOLIDARITÉ

Il y a beaucoup de personnes solidaires avec le reste du monde. Il y a des personnes qui voyagent très loin pour aider tous ceux qu'elles peuvent : des professeurs, des médecins, des prêtres ...

Je connais une femme qui s'appelle Jennifer ; avant, elle allait à l'école au CIDE. Elle est allée travailler au Pérou comme professeur pour aider les enfants de ce pays. Elle est revenue en Espagne très contente de son expérience humanitaire.

Il existe aussi des personnes qui consacrent leur temps libre à faire compagnie aux personnes âgées qui vivent seules.

J'apprécie beaucoup les personnes solidaires parce que, moi aussi, j'aime être solidaire.

(Béatrice BAUZÀ FUSTER – 3e A)

POURQUOI ?

Pourquoi meurent de faim tant de personnes, chaque jour, dans le monde ?

Pourquoi il y a des pays en guerre ?

Pourquoi les dirigeants disent des mensonges et n'écoutent pas les gens qui les ont choisis ?

Pourquoi on ne cherche pas d'alternatives pour avoir moins de pollution ?

Pourquoi est moins payée une femme qui fait le même travail qu'un homme ?

Pourquoi il y a des enfants qui combattent dans les guerres ?

Pourquoi nous discriminons les immigrants ?

Pourquoi on maltraite les animaux ?

Pourquoi nous ne distribuons pas les richesses entre tous ?

Pourquoi tout le monde ne peut manger chaque jour ?

Pourquoi n'avons-nous pas tous les mêmes droits ?

Pourquoi on utilise la violence ?

Je voudrais connaître la réponse de toutes ces questions. Je sais que c'est difficile, et les changements beaucoup plus ; mais, avec moins d'intérêts économiques, le monde pourrait changer et être différent. **On pourrait essayer !**

(Sergio CEREZO)

VIVE LA VIE ! VIVE LA PAIX ! VIVE LA LIBERTÉ !

LE FROMAGE

J'aime beaucoup le fromage !

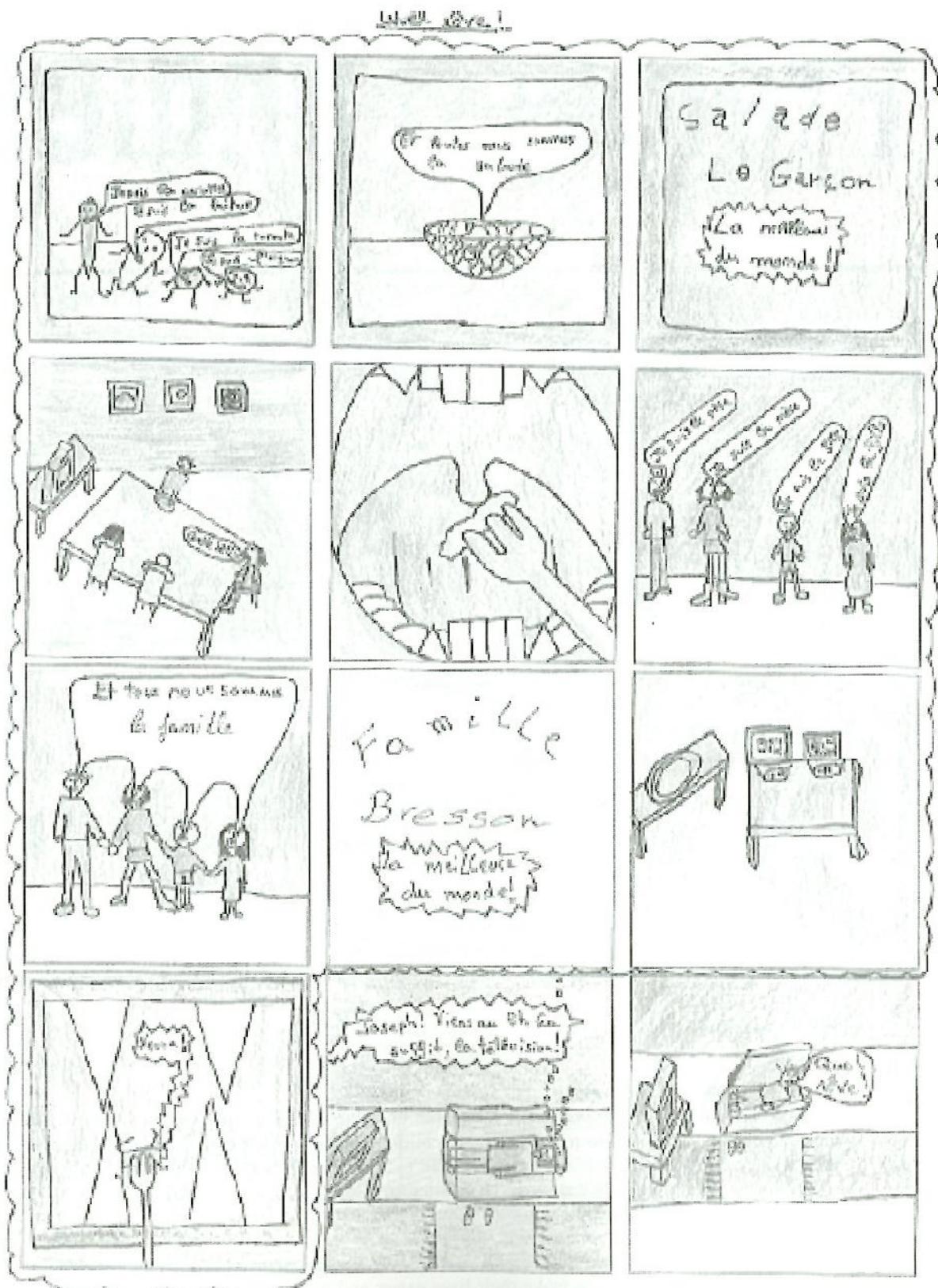
Je mange presque de toutes les sortes de fromages. En France, il y a une bonne centaine de fromages différents ; j'adore tous les fromages qui se tartinent : Le camembert, le Brie, le Roquefort ...

Non seulement le fromage est un aliment délicieux mais il possède du calcium et des vitamines.

Mais : ATTENTION ! Le fromage fait grossir si on en mange trop !

(Alicia GISMERO AGUIRRE – 3e D)

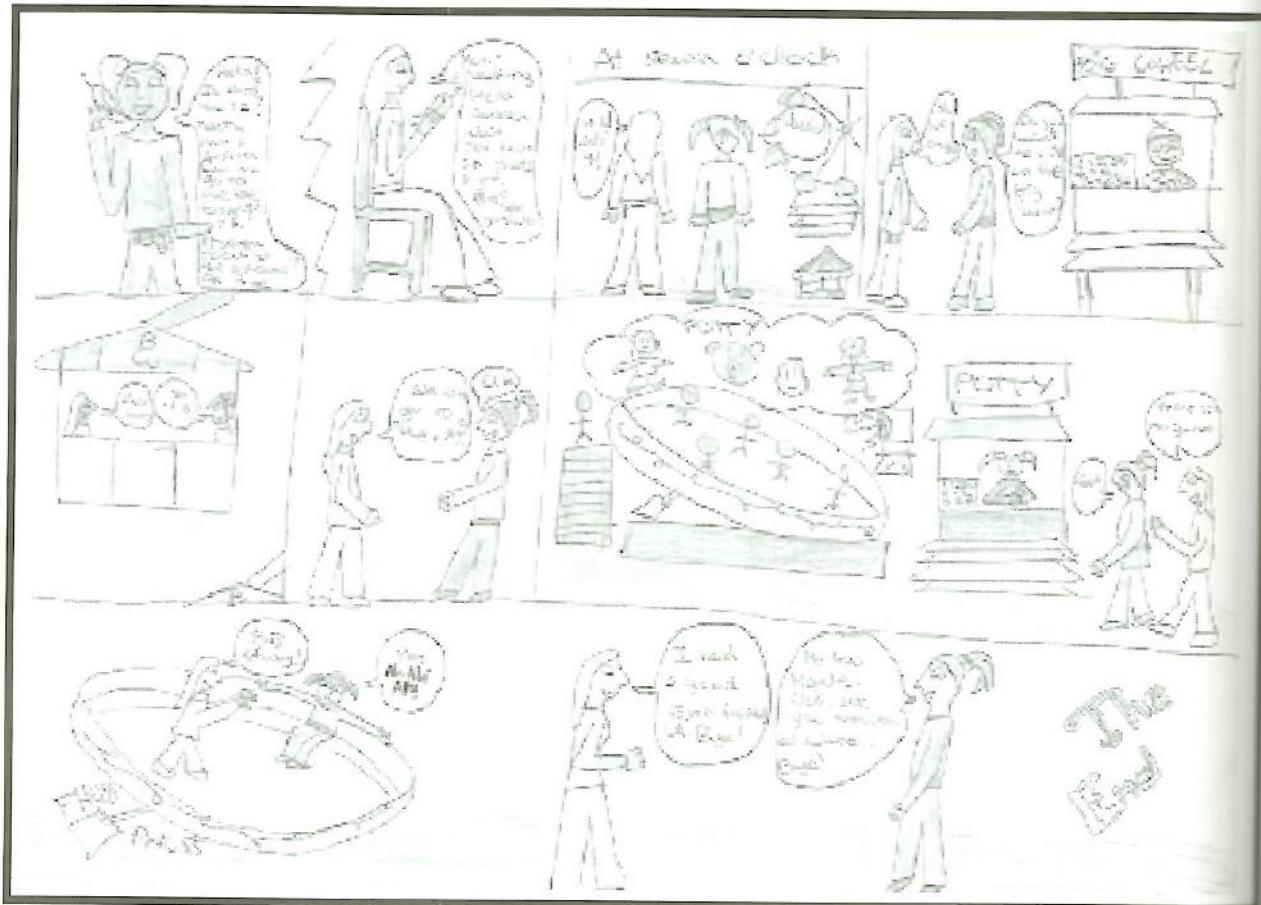

Margelita Montañez Alvarado

Premis d'ànglès

Andrea Durán 1r ESO A

OPTIMISM

Someone told me once "life is treasure". I couldn't believe that living in such a cruel world could be as wonderful as he described it to me. During my childhood I had almost everything I wanted, but I never really enjoyed it. The main problem was that I didn't value those little things that make life better.

Now, I've realized that life's essence is learning to survive. I know every day's battle is very hard, but is the only reason why people should continue living. Everything we see, we hear or we do is what changes our world, and every change makes us feel better if we know how to enjoy it.

If you look over this text you may think I'm an extremely optimistic girl, but from my own point of view, everyone should learn how to make their lives easier and more bearable. After all the majority of people are free and the main purpose of freedom is our happiness.

B. Celia Rosselló Galmés 1st Batx. C.

THE ACCIDENT

(-1)

Charles was driving and he
was talking with the mobile

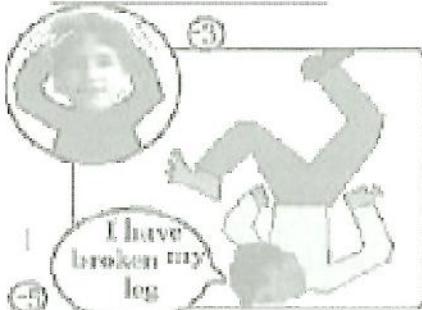
(-2)

Tony was crossing
the street. Suddenly
the car arrived.

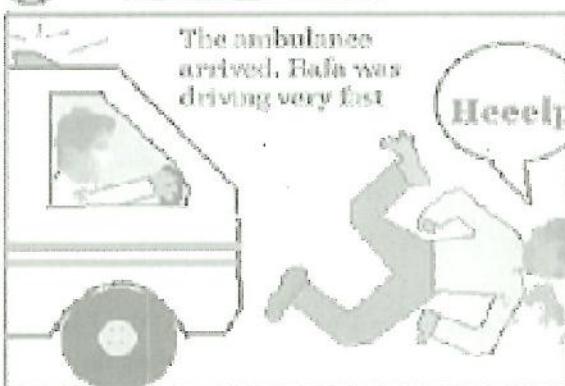
(-3)

I have
broken my
leg

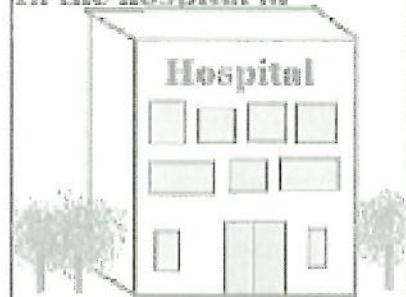
(-4)

The ambulance
arrived. Rafa was
driving very fast

In the hospital ...

Hospital

(-5)

Toni Ruiz Sastre №26
Carles Esteva Ferragut №9
E.S.O. A

(-6)

Tony
is alive,
he is good.
The
doctor,
Diego,
came
into the
room
and he
said to
Charles

Toni Ruiz Sastre i Carles Esteva Ferragut 2n ESO A

Tomeu Amengual Calafat 4t ESOC

Auletkocc island

Nelson Smith, a forty-year-old police detective with some ideas on electronics and biology, had been on that island for more than two days and he still had not discovered the cause to all the strange happenings that had developed so quickly for the last three weeks. The police department of the county town had given him this precarious mission due to the fact that he was a veteran in strange cases; but still, this time, although he sensed that there was an important factor playing around, he could not find what it was.

After lying around for five more minutes, he finally got up from the nap he had started after dinner, surprised by the little brightness that came through the window of the hotel room. "I must have eaten too much this afternoon, I've been sleeping until late!", he thought. He got his mobile phone and his notebook and got out.

When he knocked at the door of the room in front of his, he obtained no response. Jorge Campbell, the officer that had accompanied him to Auletkocc island, was supposed to be there. He opened the room and saw the body and entrails of his team-mates dispersed around the floor. He immediately felt sick, and after that, he saw what looked like a very pale person practically naked with scratches all over his body eating the brain of his friend. That thing, whatever it was, took notice of the presence of Nelson in the room, and suddenly started to shout with an inhuman voice, so high-pitched that broke the glasses of the windows. He shot it, but could not stop it from getting up and chasing him. He shot the thing twice, three times, once more. It finally fell down; however, it scraped Nelson on the arm before dying completely

...

he had been analyzing the blood of the creature in the town's hospital for four hours. He had found more of those living beings in the streets, but he could get rid of them quite easily with a shotgun he took from a shop. Finally, he got to the conclusion that the population of the island had been infected by a disease that caused the cellular death of the living tissue in the body, so that the causing virus could easily use the host as it pleased. He also discovered that this virus could only be transmitted by blood exchange.

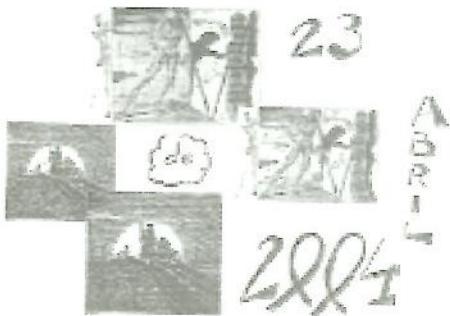
Nelson - "Chief, I know you can't listen to me right now, the radio-wave communicator has been coded in some way that I cannot solve; nevertheless I do know that the receiver in our office is able to record wave patterns, and probably, when I'm finished, you'll know the cryptogram used by it. This island has been infected by a very powerful virus capable of killing the cells in a person and restructure its DNA to mutate the host. It is extremely recommended that you do not send any help, there have been no survivors to the disease and at the moment I'm the only living being still human in town. If you do send assistance, it is most probable that you carry the virus to other places."

I must also say that I recently had contact with an infected person. That means that, eventually, I will also turn into a brainless creature. There is no cure I can find, and it would possibly take years to find one. I repeat, do not send any help. If you do so the consequences could be catastrophic."...

Miquel Duran Sanz, 1er Batx. C

CONCURSO DE REDACCIÓN del "Día del Libro".

*El ingeniero hidráulico que dirige el Instituto
Miguel de Cervantes
7º piso Capítulo I.*

"Dolçor de la goma de canella-brings, entre altres amagatzens cosa bonica, feliçitat!"

Dra. Adriana Zúñiga.

- 1º: "Poema", de Daniel Sánchez Guzmán (1º E).

2º: "Rosa de luto", de María Chamarro (2º E).

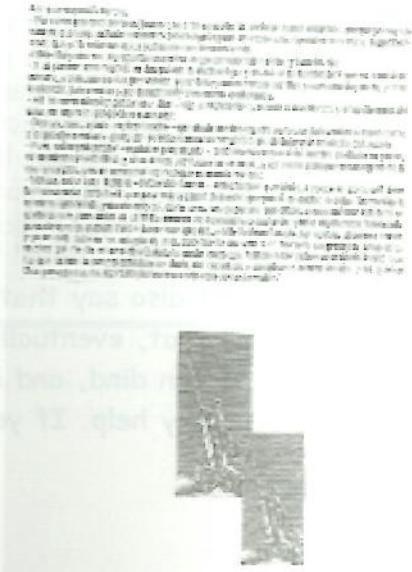
3º: "La vida de una cuchara", de Bernat M. Picó (3º A).

4º: "Billete sin retorno", de Meritxell Vidal y Marta León (4º F).

BACHILLERATO

- 1º: "Y como el agua...", de Cèlia Rosselló Galmés (1º C).
2º: "Queridos Reyes Magos", de Cati Manresa (2º B).

DEPARTAMENTO DE LENGUA Y LITERATURA
CASTELLANAS. (CIDE 2004)

Rosa de luto.

Por: María Chamorro Romeu, 2º ESO E.

Roja rosa del mes de mayo,
roja rosa del mes de abril,
tu color hoy has cambiado,
tu vivo color carmín,
por el oscuro negro de luto
que en tus pétalos yo vi.

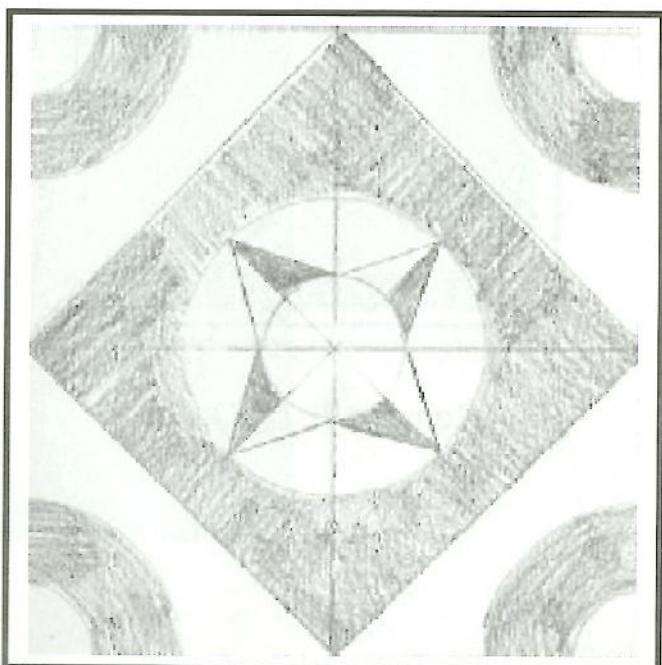
¿A qué se debe ese cambio?,
¿por qué tanta oscuridad?
Quizás se debe a las lágrimas
de la gente al llorar, que manchan
tus limpios pétalos de tristeza y soledad.

Seguro que a eso se debe, seguro que eso será.
Seguro que ha sido causa de la gente sin piedad,
que defienden una idea y se niegan a escuchar.

¿Por qué tanto terrorismo?
¿por qué tanta incapacidad
de resolver un problema sin recurrir a matar?

Negra rosa del mes de mayo,
negra rosa del mes de abril;
¿por qué has borrado de tus pétalos
tu bello color carmín?

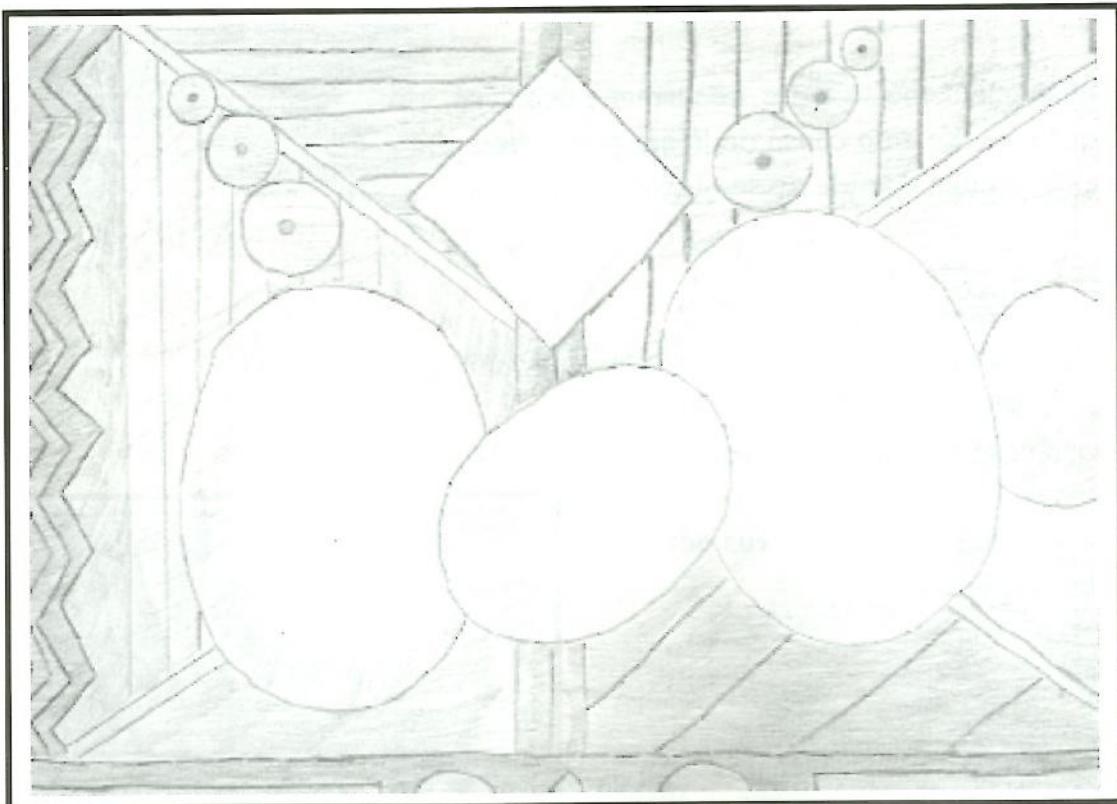
Ana Márquez 1r ESO E

POEMA

Por: Daniel Sánchez Guzmán (1º ESO E)

**Por el campo va volando
una paloma en libertad
a la que todos llamamos
la paloma de la paz.
Vuela, palomita, vuela,
vuela sin parar...
y cuando llegues a Madrid
párate a descansar.**

Javi Romero 1r ESO C

LA VIDA DE UNA CUCHARA.

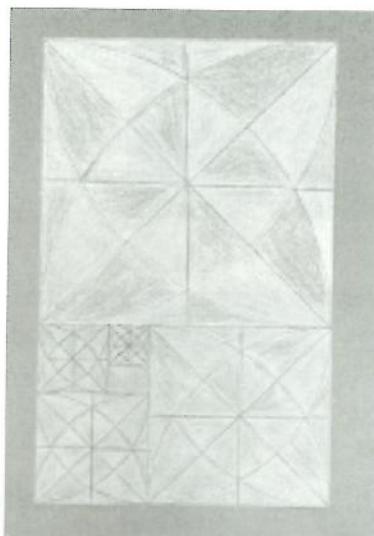
Por: Bernat Manel Picó Pellicer. (3º ESO A)

¡Hola! Me llamo Pepe y soy una cuchara. Estoy hecha de plata de ley y soy inoxidable. Tengo cincuenta años y pertenezco a una familia muy rica. Éstos no me suelen usar porque no suelen comer en casa. Estoy casado con un cucharón y tengo muchas cucharitas. Dos de éstas están ya creciditas y ya es hora de que se busquen más cucharas. Estoy alojado en una estantería del comedor; es muy fácil de encontrar porque encima de ésta hay una estatua preciosa que parece muy cara. Una vez encontrada la estantería, estoy en el tercer cajón de la derecha empezando por arriba.

Vosotros os preguntaréis: ¿por qué estamos casados mi mujer y yo?. Pues es una historia muy divertida.

Hace veinticinco años, en una cena de mis amos, estaba yo en uno de los lugares con más privilegio de la mesa: la cabeza de mesa, cuando empezaron a servir muchos de los platos y... en una sopa de tomate estaba ella... toda resplandeciente, con un pequeño adorno de madera. Cuando ella tocó el plato en el cual después me bañaría, ya supe que estaba locamente enamorado de ella. No la volví a ver en toda la cena, pero yo sabía que al final coincidiríamos. Cuando retiraron todos los platos, copas, cubiertos y demás, supe que iba a llegar el momento. Me estaban lavando los mayordomos y, de pronto, me quitaron el jabón juntamente con mi mujer. Desde ese preciso momento no me he vuelto a separar de ella.

Bueno, si algún día necesitas mi ayuda, no dudes en llamarme y, sobre todo, úsame correctamente.

Jordi Antolí
4º ESO A

MEDIODÍA EN CHAUEÑ.

Por: Carlota Bujosa Cortés (3º ESO B).

Amanecí lejos, muy lejos, en un lugar a muchísima distancia en el tiempo. El sol se estiraba muy despacio, poco a poco, como queriendo olvidarse de la noche. Desde lo alto de la montaña, el pueblecito de color blanquiazul brillaba ese día de una manera especial.

Me dirigí a la cascada para lavarme un poco, acompañada por los múltiples cantos de llamada a las mezquitas; sentía a mi alrededor una extraña belleza melancólica, sonreía. Por el camino de piedras que conducía a la cascada me cruzaba con mujeres de rostros marcados, ensimismadas, cargadas de ropa en las espaldas que se dirigían a sus casas después de haber estado lavando en el río. Los chiquillos correteaban a mi alrededor. Una niña de ojos grandes, negros, brillantes, de mirada extasiada se colgó de mi camisa y me dijo: "An dirham, madame, an dirham...". Busqué en mis bolsillos y saqué una moneda, se la di y se marchó corriendo.

Me fui hacia la roca donde acostumbraba sentarme cada mañana a contemplar el hermoso paisaje que se brindaba a mi alrededor. El pueblo, el valle, las montañas... todo en silencio, solamente el correr del agua que mojaba mis pies con su serpenteante susurro y algún que otro balido de cabra, que pastaban unos metros más arriba, interrumpía sin desentonar mi maravilloso sueño real.

Y así pasaba las horas. Sin darme cuenta recogía piedrecillas del río, lisas por el rodar del tiempo. Una negra, una blanca, otra roja: el trío perfecto.

El sol arremetía con fuerza; sus rayos ya no me envolvían acariciándome delicadamente, sino que me estaban achicharrando.

¿Qué hora sería? Por la posición del sol calculé que era mediodía. No tenía reloj; tampoco me hacía falta. Lo había cambiado a un viejecito por dos grandiosas mantas de colores.

Trepé unos cuantos metros más arriba, hasta un algarrobo y me acogió su sombra. Pero sentía una imperiosa necesidad de abandonar la contemplación de la belleza del espíritu por una necesidad real: debilidad, decaimiento... Tenía hambre... ¡Cochina realidad!

Y como dice la canción: la cosa más bonita que hay en el mundo es vivir cada segundo como nunca más.

Gincana

Un any més els nostres alumnes varen gaudir d'un dia de gincana amb les proves preparades pels professors. Aquí teniu una idea del que va passar.

Excursió als Tossals

Durant la setmana cultural organitzàrem un dia d'activitats diverses. Aquí teniu una prova del que feren els alumnes de batxillerat.

Aquest grup va anar d'excursió als Tossals, altres anàrem al cine d'anglès, altres a Natura Park, etc. Tots estàvem fent qualche activitat, n'hi va haver per a tothom.

Concert de batxillerat Setmana cultural

Dos alumnes de 2n de batxillerat, n'Àlex Araujo i en Toni Muntaner, ens varen deleitar

amb les seves interpretacions musicals.

Tots varem disfrutar amb les seves cançons actuals i les no tan actuals...

Cal destacar una cançó que fou composta pel propi Toni Muntaner i interpretada pels dos, no sé a qui anava dedicada...

Continuau així, sort!!!

Festa de primavera

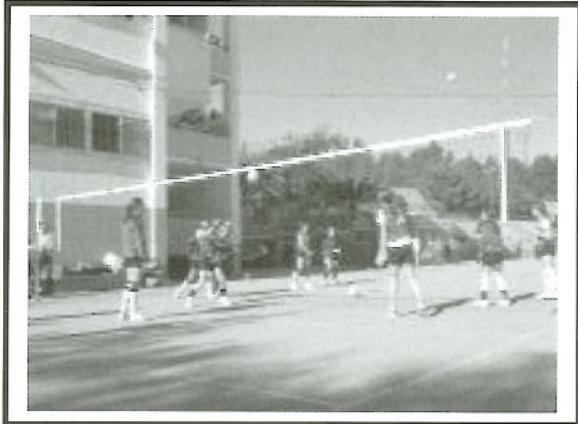
Un any més ens vàrem reunir el dissabte per gaudir de les actuacions dels nostres fills. A més de totes aquelles activitats que estaven preparades, com eren les exposicions, jordana de volei, venta de menjar pel viatge d'estudis, etc..

Aquí teniu un exemple del que vàrem fer.

Gràcies per la col·laboració de tots!!.

Activitats realitzades

Partit de volei

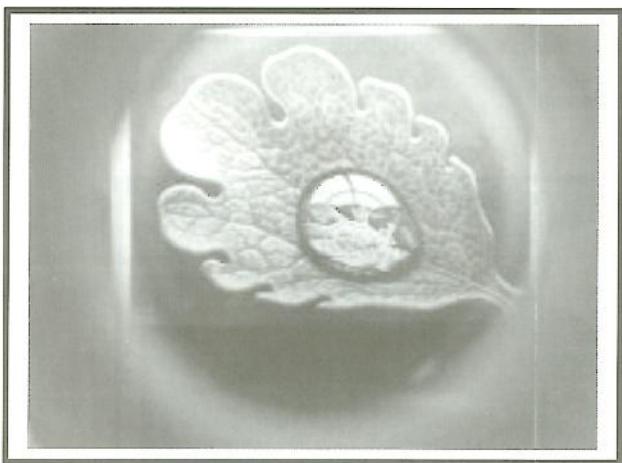
Venda de verdures ecològiques

El racó Mallorca

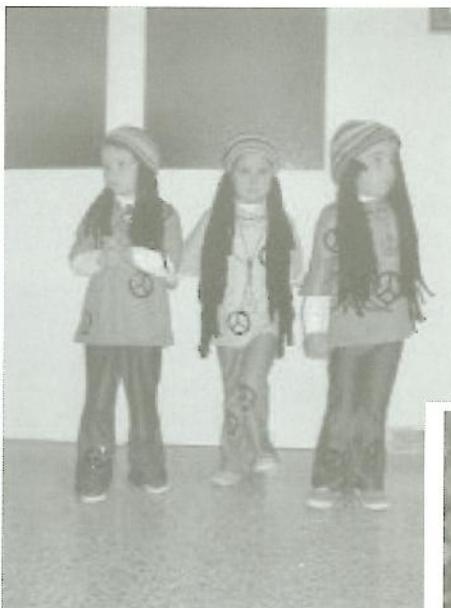
Les exposicions dels més grans...

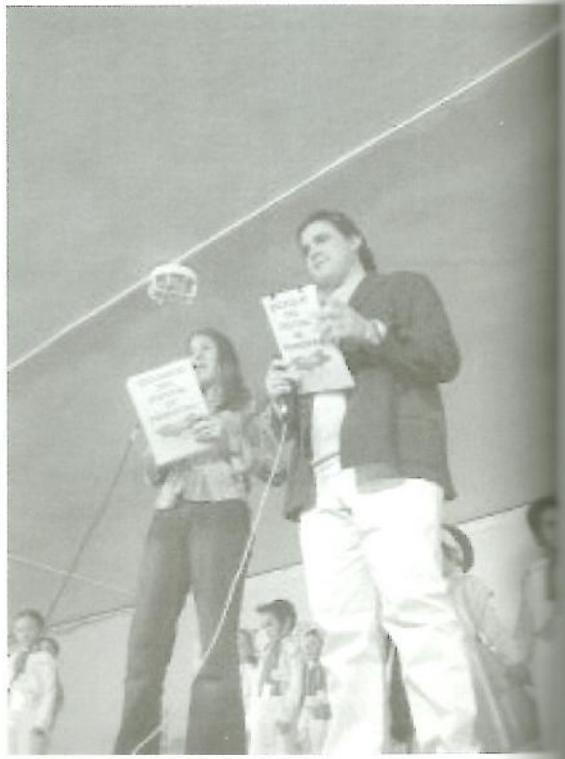

I les dels més petits.....

Aquí teniu una representació dels diferents grups que varen ballar al festival i dels nostres presentadors.

Sant Antoni 2004

Un any més vàrem fer la torrada de Sant Antoni. Els alumnes de 1r de Batxillerat intentaren fer una paella, Mmm... que bona va sortir!

Problema del mes

El problema del mes és una iniciativa del departament de matemàtiques per fomentar l'interès de l'alumnat cap a l'assignatura i al mateix temps plantejar-los una sèrie d'exercicis que no encaixen plenament dins la programació oficial i que poden fer les matemàtiques més atractives.

Cada mes "penjam" a la pàgina web del CIDE – www.cide.es – un problema pels diferents nivells que els alumnes que ho desitgen ens tornen resolt via email.

ANIMAU- VOS A FER-LOS

Aquí teniu els guanyadors de l'any passat i un petit comentari seu :

1r ESO : Mateu Perpinyà

Això del problema del mes em va motivar per l'estada en aquest col·legi: Era original i diferent del que feia a altres escoles com Sencelles. Em va fer il·lusió utilitzar l'ordinador per altres coses que jugar o fer retocs del sistema.

Els problemes semblaven difícils quan es veien, però després resultava que si s'entenien era quasi el mateix que havíem fet a classe de Matemàtiques. En alguns problemes m'hi trencava el cap, però després eren fàcils.

Van ser els primers diners que vaig guanyar per fer una cosa que va resultar divertida i a més a més amb l'ordinador (que és una de les meves aficions). Finalment amb els diners que vaig guanyar (15 €) em vaig comprar una maqueta d'un cotxe de carreres (una altra de les meves grans aficions).

2n ESO : Dani Mulet

Em pareix molt bé que existeixi aquest apartat a la pàgina web del CIDE perquè qualsevol persona, voluntàriament, intenti contestar a un problema matemàtic sense perdre res i amb possibilitat de guanyar mig punt o un punt que el pots sumar a la nota d'un examen que no t'ha anat gaire bé. A més a més, si en contestes a moltes, pots guanyar un premi a final de curs.

3r ESO : Ana Duran

Para mí el problema del mes es algo bastante interesante y, a veces, incluso divertido. Es interesante porque llama mucho la atención cuál podrá ser la solución del problema, y divertido porque es como un juego para la mente y una distracción, intentar descifrar ese problema.

El año pasado fue el primer año que se puso en práctica, pero este año también vuelve a empezar. Por esto animo a todos los que quieran intentarlo o mirarlo a que lo prueben, es muy entretenido y muy interesante. Mucha suerte a todos y ¡¡¡ Ánimo !!!.

4t ESO : Eduardo Azcona

En términos generales, esta iniciativa es positiva, incluso se puede decir que hasta divertida. Si eres capaz de resolver correctamente el problema, sumas algún punto a la nota de "mates" y si a pesar de intentarlo no das con la respuesta adecuada, pues tampoco pierdes nada, y te queda la satisfacción de haberlo intentado.

De todas formas, como la perfección absoluta tampoco existe, ” el problema del mes “ también tiene algún defecto, por ejemplo : Está en cierta desventaja quien no tiene internet en casa, sin embargo tiene más posibilidades quien cuente con algún vecino, pariente o amigo licenciado en matemáticas.

1r Batxillerat : Dani Gallardo

El problema del mes, un repte interessant per pensar. La seva utilitat no és només per l'increment de la nota (que sempre va bé, és clar) també ens serveix per aplicar els coneixements apresos i per adquirir una visió diferent, més pràctica i més creativa de les matemàtiques.

Personalment, crec que aquests problemes són una bona iniciativa i consider que val la pena intentar resoldre'ls, ja que l'augment de la nota resulta atractiu, i l'esforç personal val la pena.

2n Batxillerat : Víctor Sunyer (estudiant de 1r d'econòmiques)

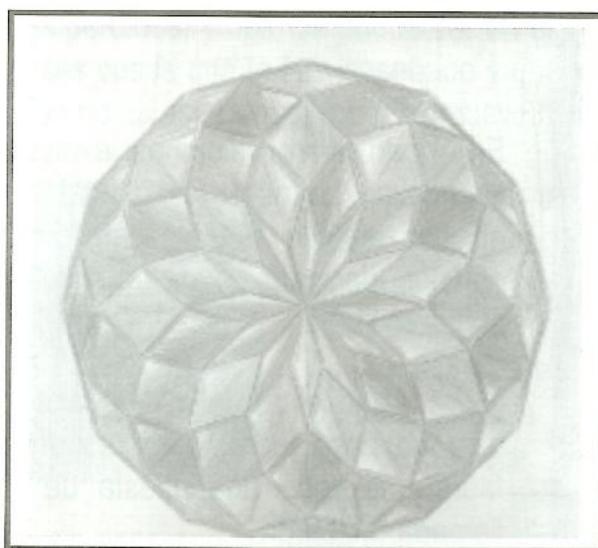
El problema del mes realment em va agradar, perquè és un treball que realitzes extraescolarment i impulsa a que et mentalitzis en les nombroses sortides de les matemàtiques, a part d'integrar i fer unes simples equacions. Aquest “punt més “ o mig “punt més “ tan famós no és més que la confiança que dóna el professor a l'alumne perquè aquest pugui lluitar-ho, prova que el més ràpid (l'any passat jo) és el que guanya.

Jo vot perquè continui fent –se sempre i des de casa meva, encara que el cide ja em quedí lluny continuaré donant suport a aquest fenomen.

Vos saluda un futur “operación triunfero”. Salutacions a tothom, en especial a la meva ex classe 2n batxillerat C.

Per acabar fer-vos saber que enguany la iniciativa encara té més resposta que l'any passat, la qual cosa ens motiva encara més a dur-la endavant.

Departament de Matemàtiques

Aquiles Munoz Rocha 4t ESO A

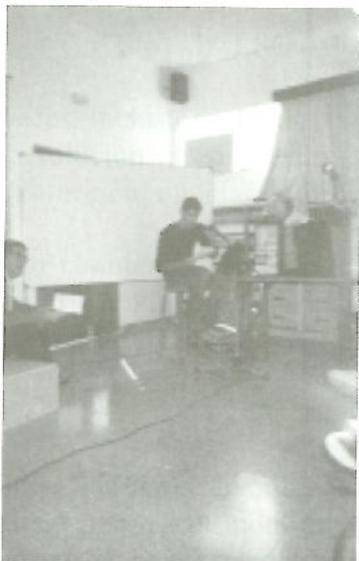

Recital

Poético

Dibujo de Xesc Gacías

El pasado 22 de enero, los alumnos de segundo de bachillerato nos reunimos en la biblioteca para asistir al recital poético que organiza Miguel Massot cada año. Tenía, como tema principal, Antonio Machado, analizando sus poemas.

En él participaron alumnos, exalumnos y profesores del colegio. La música ambiental la puso Álex Araujo, el cual estuvo bien escondido detrás de unos paneles, de manera que no le robaba protagonismo al que recitaba.

Abrió el recital un buen compañero, el cual está un poco loco... pero es un cachondo: Víctor Mora , leyendo una poesía de Antonio Machado llamada "Mi bufón".

La primera parte del recital tuvo como protagonista y punto central la conferencia que vino a darnos Andrés Estarellas, persona con un gran parecido a Jesús Hermida, y profesor de un colegio público. Analizó una poesía de A. Machado titulada "Retrato". Esta parte fue la menos dinámica, quizás por el tono de voz tranquilo y a veces apagado de él, lo cual hizo alargar esta parte a una hora de charla, pero fue importante para orientarnos de cara a la selectividad.

Tras el primer descanso, participó Ana Rodríguez, compañera mía desde hace unos años, cuya personalidad, introvertida y tímida, le ha llevado a escribir poemas y también a dibujar. ¡Vaya dibujos que haces, Ana! De su interior y su sentir saca estos bonitos poemas que quién sabe si pueden ser fructíferos en un futuro, aparte de ser siempre un "hobbie". Esperemos que sigas participando en estos recitales ya que se te da muy bien. En estos poemas ella se refiere a los valores perdidos, y esto se puede ver en el verso "actriz de roble que arde por dentro", esas cosas que te han enseñado y que, con el paso de los años, te das cuenta de que no es así, pero la masa te mueve hacia ello.

También actuó un gran amigo mío y recién exalumno, Borja Rosa, con poemas que tratan casi siempre de amor, pero en el caso del recital, leyó tres que se salen de su línea habitual. Del primero comentó que era una cancioncilla personal que él tiene, lo cual se respeta. "En su piel" se mete en la piel de una mujer maltratada; desgraciadamente, un caso que se repite con frecuencia en nuestro país por culpa de unos descerebrados que no valoran lo más bonito que tienen al lado. Y, en su último poema, "Di que no" hace alusión al tema de las drogas:

" Que las drogas no son buenas,
que tan solo hay una vida,
que esperando nada llega
si tú mismo no te cuidas."

Es un chico al que siempre le ha gustado el mundillo este romántico de poemas y cosas de éstas, y de ahí que saque esto. Ahora se prepara para graduado social, de ahí su último poema leído.

Si es verdad lo que a mí me dice, podría llegar a ser un gran poeta, ya que, por las noches, escribe poemas y lee libros sobre temas de los que él trata siempre.

También actuó Álex Araujo, el guitarrista que comentaba, el cual leyó una poesía "dedicada a ella", titulada "Ahí" que iba dirigida a una chica anónima. A esta actuación le faltó la musiquilla que tan bien ambientaba los restantes poemas, pero, claro, no lo iba a hacer todo.

Una participación emotiva fue la llevada a cabo por Maria Antònia Villalonga, que con una serie de poesías recordó a su padre, lo cual fue precioso.

" Me parece imposible
ya no verte.
Y por eso te he parado
en esta foto,
que me guiña un aliento
cuando salgo
y me guiña un aliento
en el retorno."

También cabe citar la importante actuación de un músico embrionario, Toni Coll, "Tonic", que ya participó el año pasado cantando canciones propias sobre temas infantiles, a los que dio su ritmo peculiar. Este año, por su parte, ha cantado "Si te vas", canción compuesta por él mismo, además de poner música a dos poemas del chileno Pablo Neruda. A ver si tiras para arriba con esto y eres un buen músico, cosa que no discuto, pero me refiero a conocido y reconocido.

Tras estas actuaciones vino el plato fuerte del recital. Como si de una estrella se tratara, también se hizo esperar, pero se le perdona porque tenía sus obligaciones y se le agradece que acudiera. Apareció Javier Cánaves, excide como muchos sabréis, de las veces que se ha estudiado.

Empezó su actuación de manera tímida, pero, luego, se desenvolvió perfectamente en lo que mejor sabe hacer recitando y comentando sus poemas. En sus comentarios se le vio la parte divertida ya que le dio muchos toques de humor en los minutos en que estuvo sentado. Cabe señalar que este humor también estuvo presente en el resto del recital. Ha recibido premios como el Hiperión por su obra Al fin has conseguido que odie el blues, de la cual leyó algunos poemas, como, por ejemplo "Levedad y hueco", dedicado a su abuela Pepita a la que dice "no sé si he demostrado lo mucho que la quiero". Seguramente ella le habrá demostrado que sí. Otro poema fue "Los hoteles" del que dijo que los hoteles han sido importantes para él y se lo dedicó a Fco. Díaz de Castro, al que agradece que leyera poemas suyos hace unos años en los hoteles precisamente. También recitó "Historia privada" y "Las cosas que se pierden".

" Se pierden, ya por último, las ganas de cantar
las cosas que se pierden."

Gran actuación de un gran poeta que espero que triunfe aún más.

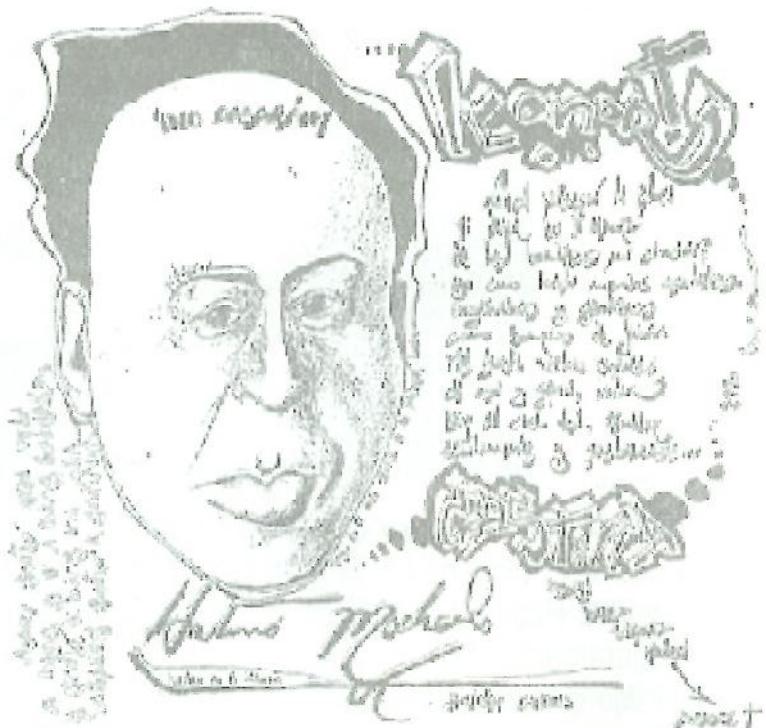
Aparte de todos estos poetas y cantantes y demás, también hubo una exposición de pintura toda aquella mañana y de la cual se comentaron los personajes deformados que salían en ellos, de Velázquez, con un lenguaje expresionista. Esto fue presentado por Mercè Pla Cubí.

El caso es que, un año más, el recital fue todo un éxito, tal como se esperaba y esperemos que se siga haciendo en años venideros y que a buen seguro que se hará mientras Miguel Massot esté en el CIDE. ¡ Felicidades Miguel y a todos los que colaboraron!

Texto: David Astiz

Fotografía: Toni Garrido

(2º Bachillerato A)

Dibujo de Néstor Pujol 2º Bachillerato B

Viaje de estudios a Londres

¡Hay que ver!... casi nos atropellan mil veces por los semáforos... que estaban del revés.

*¡London Eye! ¿Quién dijo que duraba una hora en dar la vuelta?
Bonitas vistas...*

Un día completito, con bolos y patinaje sobre hielo. ¡Qué se lo pidan a Carlos Font!

*Navegando por el Támesis
¡Qué bonito y qué divertido!*

*Patinando en grupo es más
fácil, sobre todo si no sabes.*

La gente duraba poco en los museos pero la foto da el pego.

Reunión de profes.

Picadilly Circus, el centro de Londres, nuestro punto de encuentro en cada salida. Todos juntitos como una gran familia.

Y COMO EL AGUA...
Cèlia Rosselló Galmés 1ºC de Bachillerato.

Las carcajadas de Carmen retumbaban en la desierta calle. Como todos los sábados de ese caluroso verano, se estaba bañando con su hermana mayor en el tanque de gasolina vacío que su padre había limpiado y colocado en la pequeña plaza que formaban las casas en ese punto del pueblo. Hasta hacia poco, siempre había niños corriendo y jugando alrededor, pero, con la llegada de la guerra, la mayoría de familias había huido lejos de allí. Ahora, Carmen era la única que sonreía en muchos kilómetros a la redonda, pues a los cinco años aún no entendía lo que pasaba, y tampoco encontraba explicación al comportamiento de su hermana; la joven adolescente se encontraba absorta en sus pensamientos, recordando, seguramente, los ojos negros de aquel chico que había partido hacía cinco días hacia la ciudad donde se libraban batallas encarnizadas y donde las bombas caían cada noche sobre los hogares de aquellos que no podían abandonar el lugar. Carmen chapoteaba alegramente en el agua y, con una gran sonrisa estampada en sus labios, dejaba que el sol le acariciara la blanca piel. Cogió el jabón y con un gesto indicó a su hermana que le ayudara a lavarse la cabellera rubia que le caía en graciosas ondas por la espalda. Parecía todo igual que siempre y la niña estaba disfrutando de aquel momento de descanso; de lunes a viernes ayudaba a despachar en una pastelería, pero el dueño había marchado hacia el sur y ahora tenía que trabajar duro en el campo los siete días de la semana para aportar algo a su pobre familia. Aun así, Carmen era feliz y aún reía cuando los aviones pasaron casi rozando los tejados en dirección a la ciudad. Su hermana, asustada, se sumergió en el agua, y cuando ya no se veían las temibles naves, se levantó y, cogiendo a la pequeña en brazos, salió del tanque. Aunque Carmen rechistó e incluso soltó un par de lágrimas, no consiguió que su hermana le dejara volver al agua.

“¡Estate quieta! ¡Niña insolente!”, y la mujer siguió tirando del pelo de la muchacha. Carmen no podía soportar el dolor que aquella vieja arpía le hacía; además le escocían los ojos por el vinagre que le habían puesto en la cabeza para quitarle los piojos. Aun teniendo sólo diez años, Carmen era muy alta, y casi no cabía en la diminuta bañera de la dueña de la posada. La habían ido a buscar al refugio y la habían llevado a una base militar donde se había organizado una pequeña ciudad. Casi arrastrándola, el soldado que la había ido a buscar, la había llevado a la posada y, nada más llegar, esa odiosa mujer le había quitado la ropa y la había metido en agua congelada; parecía que estaba empeñada en dejar a Carmen reluciente, pero la chica temía que la dejara roja como un tomate, pues, antes de limpiarle el pelo con vinagre le había lavado todo el cuerpo con un estropajo que casi le había dejado el delicado cuerpo en carne viva. No sabía por qué la estaban lavando tan concienzudamente, pero mentalmente se lo agradecía a la posadera; llevaba meses encarcelada en ese refugio y hacía muchos días que no se había lavado. De repente, entró un señor en la pequeña habitación y dejó un vestido y unos zapatos junto a la ropa interior que estaba sobre una silla, debajo de la ventana. “Cuando termines de lavarla y ponerle la ropa, avísame, y me la llevaré con las otras. Y date prisa que ya están todas listas”, dijo el hombre mientras cerraba la puerta. Carmen sintió un poco de miedo al enterarse de que la iban a llevar a algún sitio, se asustó al pensar que su hermana se quedaría sola en el refugio. Los gritos de la mujer sacaron a la chica de sus pensamientos y, obedeciendo a la posadera, salió de la bañera.

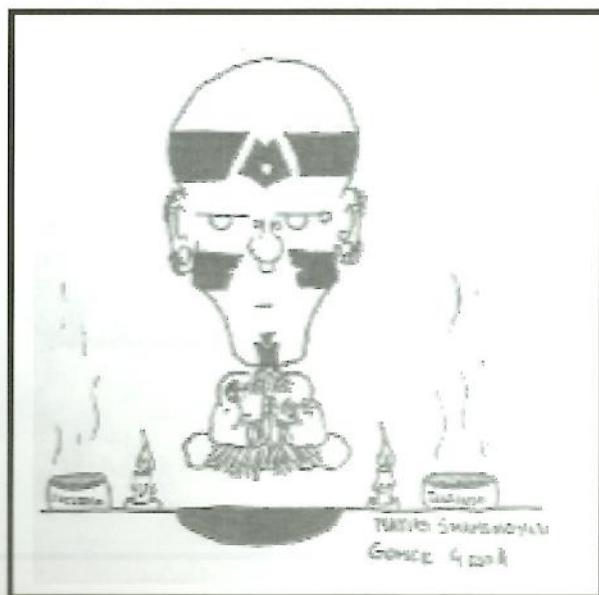
El agua tibia mojaba los rubios rizos y se deslizaba por la espalda. La cara se estremeció al sentir tan placentera sensación. Los ojos cerrados suplicaban en silencio un milagro. Mientras, el agua bajaba por las mejillas, por la puntiaguda barbilla, por el estilizado cuello, por los firmes senos, por el plano abdomen, por las sinuosas caderas y recorría las largas piernas hasta llegar a unos pies perfectos. Carmen notó como, poco a poco, su cuerpo se relajaba y las preocupaciones se escurrían con el agua por el desagüe. Recordando las experiencias vividas recientemente, le dolía el corazón y se sentía sucia, tremadamente sucia y utilizada. La habían vendido como juguete sexual a unos despreciables burócratas de la ciudad; se habían divertido con ella durante meses, la habían violado, humillado, maltratado... pero ahora, despojada de sus viejas ropas y de todos sus problemas, dejaba que el agua la limpiara toda, y, cogiendo en sus manos la pastilla rosa de jabón, frotó todo su cuerpo hasta que se sintió limpia y pura. Las cicatrices curarían con el tiempo y ella

estaba firmemente decidida a seguir adelante, olvidar el pasado y empezar una vida nueva junto a la familia que la había rescatado y le había dado la oportunidad de vivir de nuevo. Cuando terminó con el cuerpo, siguió con la hermosa cabellera; masajeándose el cuero cabelludo, sintió como las vivencias pasadas desaparecían de su mente y se transformaban en planes futuros llenos de esperanza y de ilusión. Ahora que había terminado la guerra y que todo volvía a nacer, ella creía que era el momento de liberarse y renacer con el país. Parecía que el milagro había ocurrido, se sentía nueva, diferente y llena de energía. Con quince años le quedaba toda una vida por delante, y no la iba a desaprovechar. El agua se llevó los restos de champú y los últimos malos recuerdos lejos de Carmen, mientras salía de la ducha con la toalla alrededor del cuerpo.

Cogiendo aire se metió en el agua y aguantó hasta que no pudo más; sacó la cabeza y respiró profundamente. Estaba muy nerviosa pero radiante de felicidad: desde que había llegado a la casa de la familia de acogida se había dedicado única y exclusivamente a ayudar en las tareas domésticas y a estudiar. Al conseguir el graduado se había sentido muy contenta; pero hoy tenía una cita con aquel chico que había conocido en el tren y con el que coincidía cada día en el mismo vagón. Siempre le habían atraído sus ojos azules y, cuando él le preguntó si podían quedar y la había mirado fijamente, casi se había fundido de la emoción. Ahora, tumbada en la bañera, imaginaba lo que podría pasar esa tarde. Deseando causar buena impresión, había metido una cucharadita de sales en el agua, y se llenaba los pulmones con aquel aroma a rosas que emanaba del agua. Levantó un poco las piernas y con la esponja empezó a lavarse. Sorprendida al darse cuenta de que estaba cantando por lo bajo, se puso a reír. Jamás había imaginado que pudiera sentirse así. Era tan feliz que parecía que nada podía estropearlo, pero, al llegar a la entrepierna con la esponja, recordó por un momento todo lo sucedido durante la guerra, y también recordó el odio que sentía por aquellos que la habían vendido y por los que la habían violado. Con las lágrimas en los ojos volvió a la realidad y, sacando fuerzas de su interior, borró todas las horrorosas imágenes que minutos antes habían cruzado su mente. Se levantó y vio reflejado, en el espejo que tenía delante, el cuerpo perfecto de una mujer preciosa que le sonreía; Carmen a sus veinte años, estaba en la flor de la vida y tenía una cita con el chico de la que estaba enamorada. Su pasado era de otros, pero el futuro era suyo e iba a moldearlo a su gusto. Secándose los restos de agua que tenía en los brazos, salió de la bañera decidida a vivir por ella.

Matías Shamshoyan Gómez
4t ESO A

Queridos Reyes Magos:

Tengo que reconocer que hace años que me quitaron la venda de los ojos, que dejé de ser niña, de creer en vosotros... y pasé a ver la realidad tal y como es: problemas, decepciones... ¡Qué ingenuos los niños! ¡Creen que todo es perfecto!...

Y os preguntaréis entonces, ¿qué hago escribiéndoos esta carta?... Pues bien, he decidido ponerme otra vez la venda, después de lo que ha ocurrido hoy, y creer en vosotros, porque no tengo nada más a que acogerme... Prefiero volver a ser la niña que era antes y creer que me traeréis lo que os pida...

Y sé que me he pasado de fecha, imaginaos, ¡estamos en marzo! ¡Ya debéis estar en Oriente!, ¡y yo pidiendo ahora! ¡que absurdo!... pero bueno, es mi última esperanza... Os suplico, ya que sois mágicos y que lo que os voy a pedir no es ningún capricho, que si podéis venir aquí, al mundo, y abrir los ojos a esta "gente", que es mucha, que mata, viola... a estos bestias terroristas que han robado la vida a centenares de personas y, por supuesto, a sus familias... a todos los que aún no se han dado cuenta de que estamos entrando en un pozo lleno de... como decirlo... ¡basura!... Que nos estamos alejando del significado de las palabras paz, libertad, felicidad... porque yo, queridos Reyes Magos, estoy asustada... Ayudadnos por favor... Gracias...

Cati, 17 años.

Por: Cati Manresa (2º de bachillerato B)

Francesc Gacías 2n Batxillerat B

Cuento corto

Cansado ya de ir saltando desgracias, desperté una mañana decidido a comprarme un poquito de suerte. Caminé quince minutos escasos y llegué. Al entrar en la tienda quedé asombrado de la cantidad de suertes que me ofrecían y que a su vez desconocía. Estaba la suerte del que murió y la del que vivió, la suerte del que vio y la del que prefirió no ver, la suerte del que probó y la del que ni siquiera intentó.

Después de mucho dudar salí de allí con las manos vacías y los bolsillos llenos. ¿De qué? De la suerte con la que había entrado, que me había acompañado

día y noche. De la que no me había percatado y a la que no había sabido valorar. Comprendí que LA suerte no existe, pero sí esa suerte de cada uno. Mi suerte, tu suerte, su suerte...

Julieta Morlans
1º Bac A

Ana Rodríguez 2n Batx. A

CADET FEMENÍ, JA SOM CAMPIONS!

V o l e i b o l

Equip Cadet Femení. Campió de Balears

Un conjunt caracteritzat per la seva unió i treball en equip, on no hi destaquen gaires individualitats sinó que accentua el seu caràcter guanyador aportant el sacrifici en defensa de les seves components i la lluita de tots els parciaus de manera contínua, sense fissures.

Cal destacar que aquest equip només ha perdut un partit en tota la fase regular, precisament contra l'Algaida, un dels finalistes al campionat de Balears, que en la segona fase s'havia imposat al conjunt col·legial per 1-3, però que al campionat no va poder fer res davant el bon joc demostrat per les nostres al·lotes.

Tots els membres del grup de treball estan molt il·lusionats amb el

Campionat d'Espanya i no descarten cap possibilitat. Tot i ser difícil, confien poder donar la sorpresa i accedir a un dels dos primers llocs del campionat que els donaria opció a disputar la fase final. El grup on han estat integrats se trobaran amb Castella Lleó, Castella la Mancha i Madrid.

Quatre són les jugadores que aporta el club a la selecció cadet femenina: na Mª del Mar, na Meri, na Flor i na Núria, que esperen poder demostrar que les jugadores del Cide estan al mateix nivell que les de la resta de les comunitats. No tot els serà nou a la selecció, ja que en Toni Figuera, entrenador de l'equip, també ho és de la selecció cadet femenina, tasques que compagina des de fa algun temps.

L'equip cadet femení del CV CIDÉ se va proclamar el passat dia 25 d'abril, a Manacor, vigent Campió de Balears de la categoria.

Després de disputar els dos encontres, contra el Ciutadella i l'Algaida, i imposar-se als dos pel mateix resultat de 3-0, l'equip del col·legi va quedar el primer classificat, la qual cosa els permetrà participar entre els dies 12 a 16 de maig al Campionat d'Espanya de clubs.

COMPONENTS
Noèlia Marimón
Mª del Mar Manresa
Flor Roncoli
Laura Font
Isabel Guillem
Verònica Hofer
Bàrbara Pujol
Núria Llobera
Núria Nadal
Meritxell Vidal
Helena Pascual
Mª Àngels Parra
Toni Figuera
Rafel González

Així doncs, cal desitjar molta sort al nostre equip i animar-les perquè ho facin el millor possible.

LOS MEJORES MOMENTOS DE SHAKESPEARE.

No nos lo esperábamos. La verdad es ésa. Habíamos mandado los papeles sin pensar que nos podían seleccionar. No es que dudásemos de nuestras capacidades (que son incontables e ingentes), sino que sobrevalorábamos a nuestra competencia.

Todo comenzó en una de las clases normales de los lunes y jueves, mientras buscábamos un lugar para hacerla (como los jinetes errantes, en busca de cobijo). Misteriosamente, había aparecido una copia en mi casillero de un fragmento del BOE en el cual se anunciaba el I Concurso Nacional de Teatro "Candilejas" organizado por Coca-cola. Cuando llegamos al aula asignada para ese día, nos sentamos y leímos las bases del mismo. Según lo que ponía en ellas, teníamos cuatro días para mandar la información que se nos pedía: hoja de inscripción, un informe sobre las características del grupo, breve currículum del profesor encargado del grupo, descripción de la obra, material gráfico sobre los ensayos, etc. Los chavales de la optativa de Taller de teatro en castellano de 4º de ESO, que si los conocéis sabréis que les va la marcha más que a un niño un caramelo, me convencieron para que mandara los papeles (Claro, como que ellos no tenían que ponerse delante del ordenador a redactar los informes, llenar solicitudes, ir a la oficina de correos, cumplir con la burocracia... pues todo les parecía muy fácil).

Y yo, que en el fondo soy un poco como ellos, me animé y lo mandé. "¿Por qué no?", pensé, "A lo mejor suena la flauta..." . ¡Y vaya si ha sonado!

El miércoles 28 de abril de 2004 nos dieron la gran noticia de que nos habían seleccionado como ganadores provinciales de la primera fase del concurso (Creo que no lo he explicado antes. El concurso tiene tres fases: provincial, autonómica y nacional). Estábamos en la biblioteca: ellos, los chavales, haciendo el ensayo general (ya que al día siguiente presentábamos la obra para los compañeros de 3º y 4º) y yo perdiendo los nervios. De repente apareció Maribel y nos dio la noticia. Nos costó asimilarla, pensábamos que hablaba del concurso de redacción. Pero no, finalmente abrimos los ojos y estallamos de alegría.

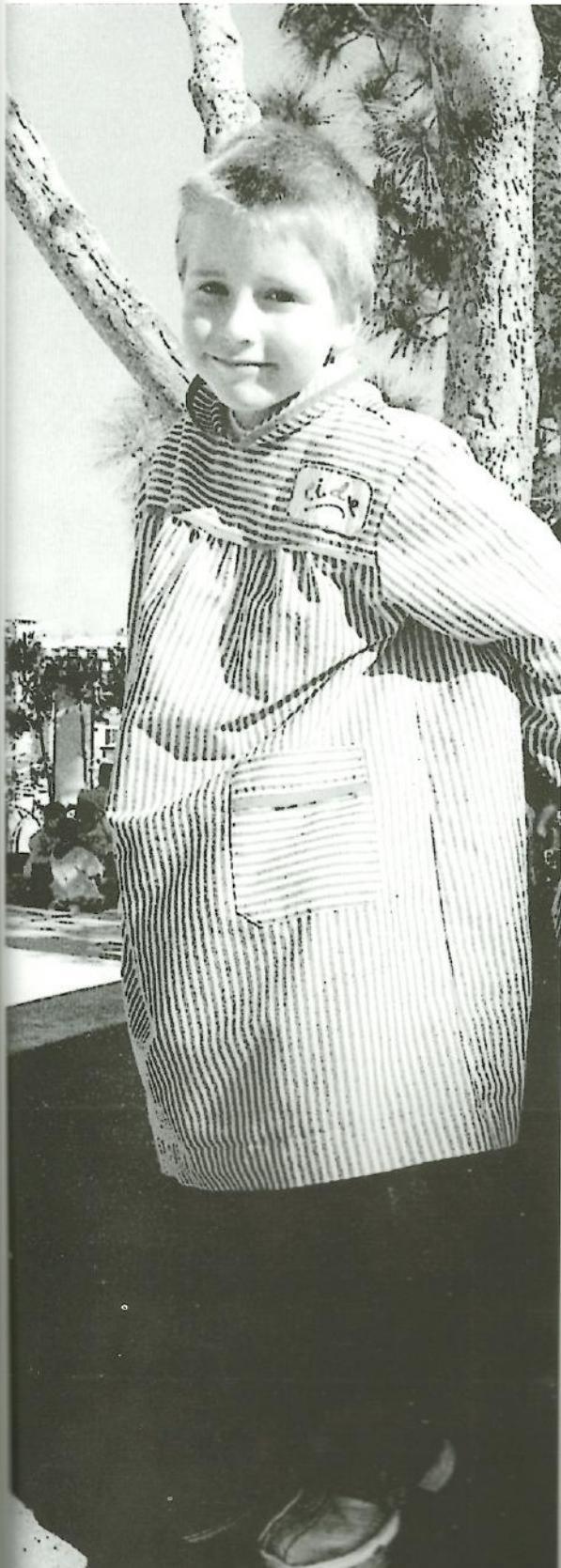
Al día siguiente comenzó la locura. Mientras los chicos hacían una representación tras otra (hasta un total de 7) yo mantenía contactos (qué mal suena!) con los de Coca-cola ya que querían conocer más detalles de todo. Vinieron un día a conocernos y nos dijeron que, el día 6 de mayo vendría el jurado autonómico a ver la obra.

Esto supuso muchos más nervios. Pero, finalmente, el jueves estuvimos listos para la representación. Acudieron a ella representantes de Coca-cola ("peces gordos"), el Director General de Política Lingüística, una representante de la Conselleria y un catedrático de la UIB experto en teatro (mi adorado Paco Díaz de Castro). Al acabar la función nos dieron el Premio Provincial y, nuestra sorpresa fue que también nos dieron el Autonómico.

Ahora estamos a la espera de saber si vamos a Madrid...

Muchas gracias a mis "teatreros" por esta experiencia y al cole (sobre todo a Dirección, al Departamento de Castellano y a los de Mantenimiento), por su inagotable paciencia... ¡¡NOS VAMOS A MADRID!!

CIDE

(Centre Concertat)

NIVELLS EDUCATIUS GRATUÏTS:

- Educació Infantil (3, 4 i 5 anys).
- Educació Primària.
- ESO.
- Cicles Formatius de Grau Mitjà:
 - Gestió Administrativa.
 - Equips Electrònics de consum.

NIVELL EDUCATIU amb Concert Singular

• Batxillerat:

- Humanitats i Ciències Socials
- Ciències de la Natura i de la Salut.

SERVEIS

Menjador - Transport Escolar

Departament d'Orientació

Gabinet Mèdic

Act. Extraescolars - Tallers

Guarderia (de 7,30 h. a 9,00 h.)

Clubs esportius

Col·legi CIDE
(Cooperativa d'Ensenyament)

C/. Ropit, 3 - Tel. 971 60 64 99 - Fax: 971 60 64 49 - 07013 Palma
e-mail:cide@cide.es - www.cide.es

